

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE DUBBELGANGER

N° 2253

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE DUBBELGANGER

HOOFDSTUK I

DE VERGADERING

In een klein, benauwd, hooggelegen kamertje van een der oude, tien verdiepingen tellende, verwaarloosde en afschuwelijke huurkazernes, waaraan het oosten van New York zo rijk is, waren in de late avond van een drukkend warme lentedag een tiental mannen bijeen, van een zeer uiteenlopend uiterlijk, en van wie men zich met verbazing moest afvragen, hoe zij in elkanders gezelschap waren geraakt.

Twee hunner waren nog zeer jong, en uiterst elegant gekleed, in keurig gesneden pakken, ongetwijfeld gemaakt in het atelier van een der best betaalde snijders van de wereld.

Er waren er ook twee, die er niet veel beter uitzagen dan bedelaars, met loshangende, vuile, bonte shirts, een gerafelde pet op, en een eindje kwalijk riekende sigaar tussen de lippen.

Voorts zat er, in een hoekje, alsof hij er niet bij hoorde, een man, geheel in het zwart gekleed, en die men op het eerste gezicht zou houden voor een dominee, of nog beter een ouderling.

Zijn gezicht was mager, strak en gladgeschoren, en zijn ogen lagen diep in de kassen, en dezen waren het, die teder spoor van heiligheid of deftigheid aan zijn gelaat ontnamen, en aanstonds deden begrijpen, dat deze man, hij mocht

zijn wie hij wilde, maar zeker geen geestelijke was.

Hij droeg onberispelijk wit linnen, een stijf staand boordje, een zwart confectiejasje, zijn haren waren sluk naar achteren gekamd, en al was deze man geen dienaar van het Woord, zo kon het toch niet twijfelachtig zijn, of hij wilde daarop zoveel mogelijk gelijken.

Hij zat daar al een paar uren en tot dusverre had hij niet veel gezegd, of eigenlijk in het geheel niets.

Hij was blijkbaar een man die heel goed kon luisteren, wat in menig geval nog meer waard is dan goed spreken.

Nog zaten er in dat bedompte vertrek, vlak onder het platte dak gelegen, dat, als een bos vol dunne masten, de ontelbare skeletten van televisie-antennes torstte en de gehele dag door een brandende zon beschenen werd, een drietal mannen, van wie het niet zo gemakkelijk te zeggen viel, tot welke klasse der maatschappij zij behoorden, het konden zowel bankklerken zijn als winkelbedienden, en zij hadden één ding met elkander gemeen: zij waren allen nog zeer jong.

De ouderen zaten bijeen dicht bij het raam, dat wijd open stond, om althans een zuchtje binnen te laten van de verfrissende nachtwind, en een van hen was gekleed in de uniform van treinconduc-teur, een tweede droeg die van een brievenbesteller.

Het was reeds middernacht, toen de deur van het vertrek open ging, en een slordige vrouw binnentrad, niet ouder dan 27 jaar, doch er uit ziende als veertig, en die een groot blad in de handen had, waarop een tiental glazen van verschillend formaat en verschillende bestemming, en vier of vijf flessen.

Zij werd met een soort gejuich ontvangen, dat echter spoedig verstomde op een enkele, strenge blik van de man in het zwart, in zijn hoekje.

— Dat is een goed idee van je, Peggy, riep de treinconduc-teur uit, die Farrell geheten was. Het scheelde niet veel of wij waren van dorst omgekomen. Wat heb je daar?

— Zowat van alles, antwoordde Peggy spottend, zodat haar blinkend witte

tanden zichtbaar werden. Limonade, coca cola, kamille, dropwater, en slomp. Maak de flessen maar open, dan zul je wel zien wat er in zit. Onze jongens zijn goed aan de gang geweest, dat verzeker ik je. Als dit geen echte Schotse whisky is, dan wil ik jullie nooit meer helpen bij je zaakjes.

Zij klopte met een vriendschappelijk gebaar, op een grote, vierkante fles, waarnaar allen begerig keken, en toen ging zij heen, maar op de drempel van de deur keerde zij zich nog eens om, en vroeg, schijnbaar onverschillig:

— Schieten jullie al op? Is er al wat bepaald?

— Dat zal je wel horen als het zover is, antwoordde Farrell kortaf.

— Ik moet zeggen dat het knapjes lang duurt, zei de vrouw, er op schampere toon aan toevoegende:

— Ik heb de tijd gekend, toen er niet zoveel gepraat, en toen er iets gedaan werd bij de Bende van het Kwade Oog.

Toen pas vertrok zij, de deur achter zich dicht trekkende met een ruwheid, die bewees, dat Peggy volstrekt niet in haar humeur was.

Het bleef een ogenblik stil, en nu liet de stem van de man in het zwart zich horen, die langzaam begon te spreken:

— Zover is het dus gekomen met de Bende van het Kwade Oog. Een vrouw als Peggy heeft het recht, hier iets te zeggen van wat er gebeurt, en van wat wij mannen doen. Ik kan je verzekeren, dat dat niet gebeurd zou zijn een jaar of vier geleden. Toen heerste er nog tucht, toen zou geen vrouw het gewaagd hebben, zich te bemoeien met onze zaken en brutale opmerkingen te maken.

Hij zweeg een ogenblik, en liet zijn donkere ogen langzaam door het gehele vertrek dwalen.

Toen ging hij weer voort:

— Hier zitten wij nu bij elkaar, het treurig overschot van wat ééns de machtige Bende was, thans tot een troepje kakelende, oude wijven gedegradeerd, door toedoen van slechts één enkele man, wiens naam ik niet eens behoef te noemen, want jullie allen kennen hem maar al te goed.

Op het horen van de minachtende woorden, die de man in het zwart zo koelbloedig uitsprak, werd hier en daar een toornig gebrom vernomen, maar de ander ging onverstoort voort:

— Hier hokken wij nu al twee uren bijeen, in een stinkend kamertje, waar het naar armoede en ontbering riekt, als de gasten van een slons, een ordinaire dievenmeid als mejuffrouw Peggy die eigenlijk wel madame zou moeten heten, en al die tijd heb ik geluisterd zonder ook maar een enkel woord op te vangen, waaraan wij werkelijk iets hebben. Zij had wel gelijk, onze gastvrouw, al hadden wij haar moeten afranselen, omdat zij het durfde zeggen.

Weer liet hij zijn zwarte ogen over de vergaderden gaan, die zwijsend toelisterden, de meeste met nauwelijks verbeterde woede, en even haalde hij verachtelijk de schouders op.

— Het zal wel het beste zijn, als wij de strijd als verloren beschouwen, en de Bende eenvoudig ontbinden, besloot hij. Onze beste kapiteins, zeer velen van onze luitenanten zitten in de gevangenis, een uitmuntende medewerkster als Bianca Kirilef, is voor vijftien jaren naar Sing-Sing gezonden, en tot overmaat van ramp, hebben wij geen aanvoerder meer, de Moloch is ons ontvallen. Ik stel voor, ons voor overwonnen te verklaren, en gezamenlijk onze intrek te nemen in een besjeshuis.

Toen stond Farrell op, die zijn woede niet meer kon bedwingen, sloeg heftig met de vuist op tafel, en riep:

— Dat laten wij ons niet zeggen, Joseph Tydall. Omdat jij zelf kapitein bent geweest, daarom nemen wij maar niet alles van jou aan. Als jij het zoveel beter weet, had dan de mond open gedaan. Wij hebben hier over allerlei plannen gesproken om Raffles te pakken te krijgen en het een na het ander is verworpen, maar jij zelf hebt voortdurend gezweven.

— Omdat ik het de moeite niet waard vond, op dat onzinnig gebazel in te gaan hernam Tydall schouderophalend. Mag ik je er overigens aan herinneren, dat het raam wagenwijd openstaat, en dat je héél hard schreeuwt.

— De duivel hale je, zei Farrell woest, maar hij zei het reeds heel wat zachter. Doe ons dan zelf eens iets aan de hand. Van een opheffing van de Bende is geen sprake, liever hakte ik mijn hand af. Wat zouden de jongens lachen, die een andere Vereniging trouw zijn gebleven, die van de Zwarte Hand, de Eksters, of de Vlammeende Cirkel. En toch waren dat maar theekransjes, vergeleken bij ons Genootschap.

— Dat waren zij ook, zolang ons Genootschap vrees inboezemde, gehoorzaamd werd en goed georganiseerd was. Maar zeg mij nu eens, Farrell, wat er van die heerlijkheid is overgebleven. Een wrak, een ruïne. Enige maanden geleden begon het reeds, en ik voelde dat het Kwade Oog de kiem van het bederf reeds bij haar wedergeboorte met zich omdroeg. Ik ga nu maar met stilzwijgen voorbij wat er gedurende al die tijd gebeurd is, en ik wil jullie alleen maar herinneren aan de jammerlijke mislukking van de eerste werkelijk grote zaak die wij op touw hebben gezet, de ontvoering van Sigrid Kaldrup, de dochter van de spoorwegkoning, voor wie wij een losprijs van een millioen dollar hadden geëist. 't Is op niets uitgelopen, en...

— Door toedoen van John Raffles, riep plotseling een schelle vrouwenstem en eensklaps kwam er uit een hoop kussens, die op een divan waren gelegd, het hoofd van een vrouw te voorschijn, nog zeer jong, met een gelaat, dat maar al te duidelijk haar verslaafdheid aan verdovende middelen verried.

Tydall wendde langzaam zijn blikken in haar richting, keek haar een ogenblik ijsskoud aan, en hernam:

— Je spreekt niet tegen een kind, Lydia. Ik geloof, beter dan wie ook, te weten, welk nadeel Raffles ons heeft berekend. Het is dan ook volkomen overbodig, mij er aan te herinneren wie de bewerker is geweest van onze ondergang, en wie ons heeft gemaakt tot een onderwerp van spot voor heel New York. Het is zover gekomen, dat men zelfs heeft durven twifelen aan het bestaan zelf van onze Bende. Nu werd deze vergadering bijeen geroepen, om te

pogen, de brokstukken nog te verzamelen, en daarmee een nieuw gebouw op te trekken, en gedurende twee of drie uren heb ik niets anders gehoord dan schimpscheuten aan het adres van Raffles, en verzekeringen, dat men zich op hem zal weten te wreken. Dat klinkt alles zeer mooi in theorie, maar de praktijk eist nu eenmaal wat méér dan scheldwoorden en holle bedreigingen.

Ofschoon menigeen de man in het zwart gaarne had willen neerslaan voor deze sarcastische woorden, en de minachting die er uit sprak, zo bleven toch allen roerloos zitten, want zij voelden wel, dat Tydall eigenlijk volkomen gelijk had.

Men was bijeengekomen om voorlopig een nieuwe aanvoerder te kiezen, die de zware taak zou kunnen overnemen van de Moloch, die op even vreemde wijze verdwenen was als hij kwam. Men had een nieuw veldtochtplan willen opmaken, en het was uitgelopen op een scheldpartij, zonder dat iemand een goed plan aan de hand had weten te doen.

Farrell was de eerste die weer sprak.

Hij had zich met een knorrig gezicht een groot glas whisky ingeschonken, nam er een flinke slok van, trok een scheef gezicht en zei met een kwade blik in de richting van de deur:

— Dat noemt die meid echte Schotse whisky. Het is niet veel beter dan aangelengde azijn, en wij zullen er haar voor moeten betalen, alsof hij echt was.

— De schuld van Raffles, zei Tydall sarcastisch.

— Zwijg daar nu maar over, zei Farrell woest. Wij willen erkennen, Tydall, dat er iets waars ligt in je woorden, al had je het misschien ook wel anders kunnen zeggen. Maar nu je ons uitgescholden hebt, geef ons nu dan ook raad. Jij hebt altijd tot de meest bekwame kapiteins behoord, wij hebben je altijd erkend als een van onze knapste koppen, laat dan nu eindelijk eens horen, wat je zelf voorstelt.

— Dat had ik zeker al willen doen, als ik niet gehoopt had, dat de jongeren onder ons wel iets zouden weten te bedenken, dat nog beter was, antwoordde

Tydall. Ik ben niet zo jong meer, ik mag zeggen, dat ik volstrekt niet ijdel ben, en dat het welzijn van ons Genootschap mij boven alles ter harte gaat. Maar nu ik niets vernam wat de moeite waard was, en alleen maar fantastische onuitvoerbare plannen, waarom een man als Raffles lacht, zou ik het volgende in het midden willen brengen.

Hij hield een ogenblik op, om een sigaret aan te steken, en intussen gingen zijn zwarte ogen van de een naar de ander, tot zij bleven rusten op het bleke gezicht van de vrouw, die nu geheel en al overeind was gekomen, en scheen te huiveren, ondanks de hitte die er nog altijd heerste.

Toen begon hij weer langzaam te spreken, na iedere zin even ophoudend, als om zijn gedachten voor de volgende opnieuw te verzamelen:

— Wij moeten ons, om te beginnen, zo veel mogelijk trachten los te maken van het denkbeeld, dat wij onze Bende weer tot haar vorige macht kunnen terugbrengen en tegelijkertijd wraak kunnen nemen op Raffles. Of het een of het ander. Slechts een uitstekende organisatie zal ons in staat kunnen stellen onze doods vijand, met kans van slagen, te lijf te gaan. Nu niet, maar later. In de eerste plaats is het nodig, dat wij ons opnieuw organiseren, dat wij de kundigsten onder ons tot onze leiders kiezen, en voor alles, dat wij de New Yorkers weer schrik en vrees inboezemen. Men zal niet meer mogen lachen en de spot drijven met het Kwade Oog. En daar zal ik voor zorgen. Ik doe dus hierbij het voorstel, mij tot Moloch te kiezen.

Het kwam zo onverwachts, dat allen een ogenblik roerloos bleven zitten, en Tydall verbaasd aanstaarden.

Het is waar, zij kenden hem als een koelbloedig man, volkomen gewetenloos, buitengewoon schrandere, en voor niets terugdeinzend, zij wisten dat hij reeds verscheidene malen onder de vroegere aanvoeders, die thans hun straf ondergingen voor hun misdaden, vermetele stukjes had bedreven, die zeer veel goud in de algemene kas hadden gebracht, maar dit kwam toch wel wat al te plot-

seling.

Het bleef enige tijd stil, en toen zei een roodharig man, met een breed, pokdalig gezicht, die ook nog niet veel gesproken had, en wiens naam iedereen vergeten was, maar die algemeen, wegens zijn geschonden aangezicht, als Putjes bekend stond:

— Dat is allemaal goed en wel, Tydall, maar daarover kunnen wij toch niet alléén beslissen, veronderstelt, dat we je als onze aanvoerder erkennen willen.

Tydall keek hem scherp aan, en vroeg hem:

— Wil je dat dan soms niet?

— Wat mij betreft, ik persoonlijk heb er niets op tegen, stotterde Putjes, onder de invloed van die stekende blik. Ik weet wel dat je heel knap bent, enzovoort. En als de anderen willen.

Tydall keek de kring eens rond, met een sarcastische trek om zijn dunne lippen, en vroeg rustig:

— Willen de heren soms niet? Weten zij een betere aanvoerder?

— Je vergeet één ding, Tydall, zei Farrell, wie het vooruitzicht, de man in het zwart als zijn meerdere te moeten erkennen, slechts weinig scheen aan te lokken, dat nog nooit tevoren ooit iemand van de bendeleden heeft geweten, wie de Moloch eigenlijk was.

— En ik erken dat dat grote voordelen had, viel Tydall hem in de rede. Maar iets dergelijks kan nu eenmaal niet in de omstandigheden, waarin wij verkeren, en er moeten spijkers met koppen worden geslagen. Jullie weten wat je aan mij hebt, en ik herhaal mijn voorstel. Wij zijn hier met z'n tien, waaronder zes luitenants en één kapitein, en dat lijkt mij voldoende toe. Zijn de anderen het er niet mee eens, dan is er nog altijd gelegenheid, om jullie keuze ongedaan te maken. Is het aangenomen?

Farrell raadpleegde de anderen met zijn blikken, en toen de meesten zwijgend knikten, zei hij, zonder Tydall aan te zien:

— Laat het dan voorlopig zo zijn, we weten wat we aan je hebben, dat is zo, en je zult ons aanvoeren, maar dan

verwachten wij ook van je, dat je ons dadelijk goede plannen voorlegt. Je eigen kritiek geeft ons het recht, daarop te rekenen.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Tydall eenvoudig.

Hij was opgestaan uit zijn donker hoekje en vertoonde zich nu als een man van bijna zes voet lengte, mager, maar blijkbaar zeer gespierd.

Hij trad toe op het groepje, dat om de tafel heen zat, en zei langzaam:

— Mijn voorstel is heel eenvoudig. Eerst de zaken, dan het vermaak. Dat wil zeggen, éérst onze Bende reorganiseren, dan wraak op John Raffles nemen. Ik zal kundige mannen om mij heen verzamelen, en dat wel zo gauw mogelijk. En dan zullen wij later zien, hoezeer wij nog te duchten zijn. Zie hier mijn voornemen. Jullie hebben de naam van Thomas Harris natuurlijk gehoord? Hij woont sedert twee maanden in New York. Hij is buitengewoon rijk, en men zegt dat hij zich rijk gestolen heeft. Hoe hij aan zijn geld komt, raakt mij trouwens niet. Wij zullen er hem een groot deel van afnemen, want ik heb besloten, dat hij de man zal zijn, die het eerst door ons bewerkt zal worden. Ik heb al inlichtingen ingewonnen over zijn karakter, en ik geloof dat hij graag een kwart millioen zou willen geven om zijn huid te redden. Is er eenmaal weer geld in onze kas, dan kunnen wij nog andere zaken op touw zetten, en op dezelfde weg voortgaan. Zien de New Yorkers maar eenmaal dat het ons bloedige ernst is met onze bedreiging, dan zal ons handwerk daardoor heel wat gemakkelijker worden. Ik heb het plan-Harris reeds tot in bijzonderheden uitgewerkt, en wij kunnen zonder verder vannacht de mannen aanwijzen, die ik uitstel aan de gang gaan. Ik zal nog nodig heb voor de tenuitvoerlegging van het plan.

— Een inbraak? vroeg Farrell, wiens ogen waren gaan schitteren van hebzucht.

— Voorlopig geen sprake van een inbraak, Farrell, antwoordde de nieuwe aanvoerder bedaard. Dat is omslachtig en riskant. Wij zullen het geld eenvou-

dig van hem vragen, maar op een manier, die hem wel zal dwingen het te geven. Gelukkig heeft de politie nog lang niet al onze schuilhoeken ontdekt, en in één daarvan zijn voldoende middelen bijeen te brengen, om een man van niet al te groot weerstandsvermogen te dwingen dingen te doen, die hij anders liever zou vermijden, bijvoorbeeld een kwart miljoen in contanten te betalen. En nu zullen wij de vergadering maar opheffen, want het loopt naar drie uur, en ik heb nog verscheidene zaken te regelen.

Hij had juist uitgesproken, toen de

telefoon naast de schoorsteen overging. Farrell, die het dichtst bijzat, nam de hoorn van de haak en luisterde een ogenblik.

Er verscheen een uitdrukking van spot en leedvermaak op zijn sluwe tronie, toen hij afgemeten zei, met de hoorn nog in de hand:

— Daar komt een bericht binnen, Tydall, van het voormalige hoofdkwartier, waarin jij zeker wel heel veel belang zult stellen. Luitenant Larry Jumper, die van onze vergadering afweet, dingt naar de post van hoofdaanvoerder.

HOOFDSTUK II

DE SAMENLOOP DER OMSTANDIGHEDEN

Raffles had juist een sigaret uit het zilveren doosje genomen, dat voor hem op de tafel stond, en zei tot Brand, die tegenover hem was gezeten, met een nummer van de «Globe» voor zich:

— Wat zegt het blad van onze waarde tegenstanders?

— O, het is er vast van overtuigd, dat het met de Bende van het Kwade Oog voor goed gedaan is, antwoordde de jongeman, het blad dichtslaande. En al spreekt het slechts over «Een geheimzinnig personage, bij de politie te Londen wel bekend», zij zwaaien je onder die vleierende benaming grote lof toe, en erkennen, dat het hoofdzakelijk aan jou te danken is, dat de Bende verdelgd is.

— Als de Globe dat schrijft, vergist het blad zich danig, zei Raffles met gefronste wenkbrauwen, achteroverliggend in zijn gemakkelijke stoel, de rook van zijn sigaret volgend. Van verdelging is nog geen sprake. Ik wil toegeven, dat de vijand een zware nederlaag heeft geleden, verslagen is hij nog niet.

— Maar de Moloch is verdwenen, Edward, zei Brand.

— Er zal een nieuwe opstaan.

— Het Meisje met de Blauwe Ogen is gearresteerd en met vijftien jaren celstraf naar Sing Sing gezonden.

— Dan zal er een meisje met Bruine Ogen komen, dat misschien nog gevaarlijker is.

— Tien of twaalf kapiteins zijn gevangen genomen.

— Dan blijven er in ieder geval nog wel vijf of zes over.

— De gehele Bende is gedesorganiseerd.

— Men zal gaan reorganiseren.

— Zij hebben geen geld meer.

— Dan zullen zij het gaan stelen. Komaan, amice, je weet toch even goed als ik, dat wij er nog niet zijn, dat misschien de hoofdmacht van de vijand is vernietigd, zodat hij geen grote veldslag meer kan leveren, maar dat hij met zijn verspreide troepen een guerilla kan voeren die soms nog heel wat gevaarlijker kan zijn.

Brand slaakte een zucht, hij keek naar buiten, naar de goed onderhouden tuin, die zich uitstreckte rondom het landhuis in New Rochelle, hetwelk de beide vrienden, door Henderson, de trouwe chauffeur vergezeld, sedert enige dagen

hadden betrokken.

Niemand heeft ooit met zekerheid kunnen zeggen, of de politie van New York indertijd reeds kennis heeft gedragen van hun verblijfplaats aldaar, en alleen de geheime archieven in het centrale bureau der recherche zouden dien-aangaande inlichtingen kunnen geven.

Maar of zij het wist of niet wist, Raffles heeft daar in ieder geval maandenlang ongestoord kunnen leven, zonder ook maar een enkele maal te zijn lastig gevallen door de politie, die waarschijnlijk maar al te blij was, in de strijd tegen de misdaad te worden geholpen, door een man, die zij eigenlijk verplicht was te arresteren, want reeds meer dan een jaar lang berustte er op het hoofdbureau van politie een aanvraag tot uitlevering van de gentleman-inbreker, door Scotland Yard verzonden.

Wat Raffles aangaat, hij vermoedde wel iets van die toestand, en hij had er slechts een sarcastisch lachje voor over. Hij begreep wel, dat hij zijn rust te danken had aan zeer zelfzuchtige beweegredenen, maar daarom was zij hem er niet minder welkom om.

Want die rust veroorloofde hem, in alle kalmtte zijn mijnen te graven, zijn verschansingen op te werpen, en zijn geschut in stelling te brengen.

Hij had met zijn beide onafscheidelijke metgezellen dit landhuisje betrokken, zeker wetend, dat zijn spoor volmaakt verloren was gegaan voor degenen, die er nog over waren van de eertijds zo machtige Bende van het Kwade Oog.

Brand had dus gezocht, keek nu Raffles weer aan, en hernam:

— Ik heb het al gezien, van een terugkeer naar Londen zal voorlopig wel geen sprake zijn.

— Dat is om velerlei redenen nog onmogelijk, Charles, antwoordde Raffles zacht. Je weet wel dat ik beloofd heb om aanwezig te zijn bij de begrafenis van de Bende van het Kwade Oog en ditmaal de definitieve. Ik hoop zelf de lijkrede te mogen houden, en een krans op het graf van de overledene te leggen, al zal het dan wel een krans van distels

zijn.

— Sta mij dan tenminste toe, je er op te wijzen, Edward, dat wij in de laatste tijd een zeer kostbare levenswijze hebben gevoerd, dat onze middelen uitgeput raken, en dat ik niet goed inzie, hoe je de strijd tegen het Kwade Oog zult kunnen voeren, zonder over zeer veel geld te beschikken.

— Wel, ik zal me dat geld verschaffen, antwoordde Raffles bedaard.

— Ja, maar op welke wijze dan? vroeg Brand weer, terwijl hij Raffles vorsend aanzag. Het zal moeilijk zijn, zo niet onmogelijk, in onze toestand aan je bankier te Londen om geld te seinen.

— Zelfs al ware het niet zo, beste vent, er bestaat een veel gemakkelijker manier, om mij geld te verschaffen, namelijk door het van een ander af te nemen, antwoordde Raffles koeltjes.

Brand slaakte een kreet van verbazing, en herhaalde toonloos:

— Gemakkelijk? Je spreekt zeker niet in ernst?

— In volle ernst.

— Maar vergeet je dan, dat we hier te New York en niet te Londen zijn, dat je alle reden hebt, de politie te vriend te houden, en haar niet nodeloos op je spoor te brengen?

— Ik vergeet niets, amice. En ik weet wel bijna zeker, dat de politie mijn spoor niet meer behoeft te zoeken, om de eenvoudige reden, dat ze het kent, en dat zij mij alleen hierom met rust laat, omdat ik haar op het ogenblik van groot nut ben.

— Maar je verkeert hier nog altijd in gevaar, hernam Brand met nadruk. Je bent gewikkeld in een strijd, waarbij tot zelfs je leven op het spel staat, en ik zou je willen aanraden, te bedenken, dat de minste onvoorzichtigheid van onze kant de bandieten weer op ons spoor kan brengen, dat zij tijdelijk hebben verloren.

— Ik ben volstrekt niet van plan onvoorzichtig te zijn, Charles, hernam Raffles rustig.

— Ik ontken het niet, maar je hebt de omstandigheden nu eenmaal niet in je macht, en reeds meermalen heeft het toeval in de kaart van onze vijanden

gespeeld.

— Wat het weer heeft goedge maakt, door het nog vaker te doen in de onze, hernam Raffles luchtig. Ik geloof dat wij ons daaromtrent waarlijk niet te beklagen hebben. Kort en goed, ik heb een kleine onderneming op het oog, en met je welnemen zal ik die tot een goed einde trachten te brengen.

— Onverbeterlijk, zei Brand half voor zich heen. En dit is des te erger, daar het volkomen nutteloos is. Met wat moeite kunnen wij er wel in slagen, geld van onze bankier los te krijgen. En zelfs al zou dat niet gaan, dan hebben wij nog op vier uren sporens hier vandaan, je vliegmaschine, die ons binnen het derde gedeelte van een etmaal naar een van de plekken brengt, waar je je schatten bewaard hebt.

— Een derde etmaal om terug te keren, dat is, met de treinreis, precies een volle dag, viel Raffles hem in de rede. En ik kan die dag niet missen, omdat anderen mij dan waarschijnlijk voor zullen zijn.

— Anderen? herhaalde Brand verbluft. Wat is dat nu weer? Hoe weet je dat?

— Ik weet het, omdat het gister nacht zo buitengewoon warm was, Charles. Neen, je behoeft mij niet aan te kijken, alsof je aan mijn verstand twijfelt. Het was warm en menigeen zette daarom de ramen wijd open en dat kan wel eens lastige gevolgen hebben.

— Ik mag een staart krijgen, als ik er een jota van begrijp, riep Brand verbluft uit. Ik weet dat je gisteravond vroeg bent uitgegaan, en ik meende je pas om half drie in de nacht te horen terugkeren. Staat dit in verband met de raadselachtige woorden, die je zoëven sprak?

— In rechtstreeks verband, beste jongen. Maar, komaan, ik wil je niet langer meer in het onzekere laten. Het is billijk, dat mijn medewerker op de hoogte wordt gesteld van de finesses.

— O, ik zal dus de eer genieten, bij je kleine onderneming te worden betrokken? vroeg Brand ironisch.

— Daar heb ik op gerekend, tenzij je je liever afzijdig houdt, en het mij

alleen laat doen, antwoordde Raffles met een schuinse blik op Brand, die was gaan verzitten, en schijnbaar aandachtig de sigaar bestudeerde, die hij zoëven uit een sandelhouten kistje had genomen.

— Je weet wel, dat je altijd en onder alle omstandigheden op mij kunt rekenen, Edward, zei Brand zacht. Het is maar zo jammer, dat het ditmaal zo volkomen overbodig is, wat je doen wilt. Het heeft geen nut hoegenaamd.

— Ik denk dat je die woorden aanstonds zult terugnemen, amice, zodra ik je de naam zal hebben genoemd van de man, wie mijn kleine transactie geldt.

— Ken ik hem?

— Persoonlijk waarschijnlijk niet, ofschoon ik daar geen eed op zou willen doen, maar zijn naam is Thomas Harris.

— Wat? De schatrijke vleespakker? De man, die tijdens de laatste oorlog bijna betrokken was in dat reusachtige proces tegen sommige vervalsers van verduurzaamde levensmiddelen voor het Amerikaanse en het Franse leger? Tengevolge waarvan honderden arme drommels als vergiftigde ratten zijn gestorven, en duizenden zwaar ziek zijn geworden?

— Dezelfde, Charles. En dat hij zich aan die zaak heeft weten te onttrekken, dat had hij alleen te danken aan het feit, dat hij in Amerika woonde, en over millioenen beschikte. Het raderwerk van het Recht is zeer ingewikkeld, en men kan gemakkelijk een drijfriem doen aflopen, een Engelse schroefsleutel ongemerkt in het mechanisme laten vallen, tegen betaling van enige honderdduizenden dollars. Hoe dit nu ook moge zijn, onze man is er destijds zonder kleerscheuren afgekomen, tenminste wat de uiterlijke eer betreft. En om de innerlijke zal mijnheer Harris zich wel niet bekommerd hebben, want hij heeft een uiterst rekbaar geweten, en ik voor mij geloof, dat er zelfs niets te rekken valt. Kortom, onze Harris is een schurk van het zuiverste water, en ik weet uit de meest betrouwbare bron, dat hij kalmjes is voortgegaan met het fabriceren en inblikken van verduurzaamde vleeswaren, die men zelfs geen honden zou mogen voorzetten. Zij waren bestemd

voor de arme bevolking der grote steden in het Zuiden, voor negers die niet heel kieskeurig zijn, en verder voor de arbeiders in Texas en de Kanaal zone van Panama. Hij eiste steeds betaling vooruit en van de rest trok hij zich niets aan. Altijd had hij wat stromanen, die, als het water hem wat al te hoog tot de lippen steeg, tegen goede betaling de schuld op zich wilden nemen. Je hebt natuurlijk « de Wildernis » van Upton Sinclair gelezen? Nu, de toestanden, welke die dappere auteur daarin beschrijft en die je de haren ten berge doen rijzen, zijn herhaald en overtrokken in de fabrieken van onze Harris. Ik spaar je bijzonderheden. Dat is echter niet alles. Het is in Wallstreet overbekend, dat hij een speculant is zonder een greintje geweten, en als zodanig valt hij zelfs op de New Yorkse beurs op, en dat wil zo iets zeggen. Hij heeft honderden diep rampzalig gemaakt, en zijn weg ging, zoals men dat pleegt uit te drukken, over lijken. Zilvermijnen zonder zilver, spoorwegmaatschappijen zonder locomotieven, petroleumbronnen die alleen maar in de verbeelding bestonden, zij hebben tot op deze dag het geliefkoosde materiaal van Harris gevormd en de man heeft nog altijd weten door te sluipen door de mazen van de Amerikaanse Wet, want hij is een buitengewoon slim en handig advocaat. Je weet zeker wel, Charles, dat er in Amerika rechtskundigen bestaan, die zich uitsluitend gespecialiseerd hebben op de kunst, oneerlijke speculanten buiten de grijpende vingers van de gerechtigheid te houden? Welnu, hij is zulk een advocaat, en in de perfectie. Tot dusverre heeft men hem onmogelijk kunnen aanpakken, maar wat aan de justitie mislukt is, daar zal ik in weten te slagen.

— Maar hoe kun je hem straffen? Je kunt hem hoogstens maar bestelen, riep Brand uit.

— Is dat dan soms niet voldoende? Maar, beste kerel, een inbraak van betekenis is voor een man als Harris erger dan vijf jaren celstraf. Zijn overal bijeengestolen geld is hem alles, en wie hem van een deel daarvan berooft, die

tapt hem een deel van zijn hartebloed af. Ik weet trouwens op dit ogenblik nog niet of mijn straf zich daartoe zal bepalen, dat zal afhangen van de omstandigheden.

— Maar nu die anderen, die je mischien voor zullen zijn, hernam Brand op levendige toon. Wat is daarmee, wie zijn dat?

— Dat is de Bende, Charles, antwoordde Raffles rustig. Je moet weten, dat ik een zekere Peggy Rose zeer zorgvuldig in het oog heb gehouden, van het ogenblik af dat het meisje met de Blauwe Ogen haar vrijheid verloor. Want Bianca Kirilef was een hartsvriendin van haar. Van jongs af aan waren zij beiden als koristen aan hetzelfde theater verbonden, en samen hebben zij hun intrede gedaan in het nobele gilde der beroepsmisdadigers; samen zijn zij lid geworden van de Bende van het Kwade Oog. Ik vermoedde aanstonds, dat onze Peggy wel gaarne de rol zou willen overnemen, die Bianca op een voor haar zo ongelegen tijdstip heeft moeten laten varen, en in die verwachting ben ik ook niet bedrogen geworden. Ik kwam te weten waar zij woonde, ik ontdekte ook, dat zij in haar huis menigmaal mannen ontving, van wie ik met volstrekte zekerheid wist, dat zij tot de Bende behoren. En let nu goed op. Onder hen bevond zich ook een lange, donkere sijnjeur, die het uiterlijk heeft van een plateland dominee, en steeds in het zwart gekleed gaat. Die man heet Joseph Tydall.

Twee jaren geleden reeds maakte ik voor het eerst met hem kennis, toen de Moloch nog een geheel andere naam droeg; toen hij Professor Fox heette, een man zo schrander en zo ondernemend, als de Bende nog nimmer aan haar hoofd heeft gezien, want zelfs zijn voorganger, Professor Shydrift, die zijn leven moest eindigen op de elektrische stoel, en die wreder was dan een tijger, kon in vindingrijkheid niet in zijn schaduw staan. Die Tydall is ook een zeer schrander man, en heeft zich tot nu toe buiten de handen der politie gehouden. Ik zag hem een paar malen in dat apartmanthouse binnegaan, waar Peggy op

de bovenste van de zeven verdiepingen woont, onder het platte dak. Het is daar een zeer gevaarlijke buurt, men doet beter, er zich des avonds niet te wagen, als men alleen en goed gekleed is. Eergisteren bevond ik mij, verkleed, in een van de kroegjes daar, en luisterde ongemerkt een kort gesprek af, dat tussen enige der bandieten gevoerd werd.

— En vormde Harris daarbij het onderwerp van gesprek? vroeg Brand, die aandachtig geluisterd had.

— Neen. Het betrof eenvoudig de afspraak voor een bijeenkomst, blijkbaar nogal gewichtig, die de volgende avond ten huize van Peggy zou plaats vinden, en waar, onder andere, beraadslaagd zou worden over de keuze van een nieuwe aanvoerder. Ik mocht die gelegenheid natuurlijk niet verzuimen, en ik was in een zeer schamele plunje gestoken, bijtijds op mijn post, te weten op het platte dak van de huurkazerne, en gewapend met mijn microfoon aan een lang snoer, bestemd om door de schoorsteen te laten zakken, om zodoende af te luisteren wat daar beneden besproken werd.

— En het schijnt goed te hebben gewerkt?

— Ik had het evengoed thuis kunnen laten, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Het was een overbodige vracht, want het raam stond wagenwijd open, en er werd meestal zo hard gesproken, dat het op het dak duidelijk te horen was. Ik lag daarboven voorover op mijn buik, en...

— En als je gesnapt was, Edward, dan zou je het mij nu niet kunnen oververtellen, want ze zouden je zonder enig gewetensbezwaar van het dak hebben gegooid, riep Brand uit, terwijl hij zijn hand om die van Raffles klemde.

— Dat is wel mogelijk, ging Raffles onbewogen voort. Maar ik had natuurlijk op een ontmoeting gerekend en was goed gewapend.

— Hoeveel waren er?

— Dat heb ik niet kunnen nagaan, maar ik denk acht of tien, allemaal mannen, op Peggy na, en dan nog een dame, die ik heb menen te herkennen als Lydia Malof.

— Een Russin, net als haar vriendin?

— Neen, een Bulgaarse.

— Je hebt ze dus gezien?

— Alleen die jonge dame. Ik zag haar naar boven gaan, juist toen ik zelf op weg was naar het dak. Zij was de eerste, en blijkbaar een vriendin van Peggy.

— En was Tydall daar ook bij?

— Ja. In het eerst zweeg hij in alle talen, maar toen hij eenmaal begon te spreken, voerde hij het hoogste woord. En wat hij zei in tien minuten was meer waard, dan wat de anderen in twee uren hadden gepraat, want hun gesprek ging in hoofdzaak over je onderdanige dienaar, en je zult wel begrijpen, dat zij mij in het onvoordeligste licht afschilderden. Ik heb een zeer slechte pers van de heren. Ik kan niet zeggen, dat Tydall ook heel vriendelijk jegens mij was, maar hij sloeg althans spijkers met koppen, en begon met zichzelf voor te dragen als opvolger van de Moloch.

— Dan is hij natuurlijk bij allen bekend.

— Dat is nu eenmaal onvermijdelijk. Mannen als Shydrift en Fox komen niet zo gauw terug. Zij legden aan anderen hun wil op, zonder dat die anderen hen zelfs te zien kregen.

— En namen de anderen hem als hun aanvoerder aan?

— Zij deden het, al is het dan niet voetstoots. Zij deden het, omdat er eigenlijk niemand anders was, en het volstrekt noodzakelijk werd geacht, dat het Kwade Oog zo gauw mogelijk weer een leider kreeg.

— Maar nu het komplot tegen Harris? Wie bracht dat ter sprake?

— Tydall! Dat moest zeker als het ware zijn proefstuk worden, dat hem het recht moest verschaffen zich als heer en meester te doen gelden. Lukt dit, dan is hij natuurlijk in het zadel en zullen de anderen hem door dik en dun volgen.

— Wat was het plan?

— Daarover hebben zij zich niet in bijzonderheden uitgelaten, maar van een inbraak scheen nog geen sprake te zijn. Het kwam mij voor dat Tydall voornemens is Harris bang te maken, en hem vervolgens te ontvoeren, om hem dan

te dwingen, hun een zeer hoge losprijs te betalen.

— Terwijl hij gevangen zit, riep Brand verwonderd uit.

— O, zij kunnen hem dwingen een briefje té schrijven aan zijn vrouw, of aan een van zijn vrienden, antwoordde Raffles schouderophalend. Dat zijn kleinheden die zich later vinden, als hij eens eenmaal in hun macht is.

— En als ik het nu goed begrijp, Edward, ben je van plan, die ontvoering te verijdelen?

— Lieve hemel, neen, hoe kom je daarop? riep Raffles bijna verschrikt uit, hoe kom je daaraan? Ik denk er niet aan.

— Maar wat zei je dan zoëven van... een beroving?

— Het zal geen beroving worden, Charles, maar een inbraak, antwoordde Raffles kalm. Ik moet je doen opmerken, dat er tussen die twee begrippen een groot verschil is. Het wordt dus een inbraak, en wat er daarna geschiedt...

— Is je volkomen onverschillig? viel Brand hem in de rede.

— Integendeel, amice, ik hecht daar het grootste gewicht aan. Maar daarom mogen zij hem wel ontvoeren. Ik zie dat je er volstrekt niets van begrijpt, en dat is ook niet nodig, later zal het je wel duidelijk worden.

— Ik begrijp dat je plannen verder gaan dan alleen de plundering van zijn brandkast, Edward, ik vermoed dat je die wilt doen samengaan met een goede zet tegen de Bende.

— Je hebt het geraden, man, dat is ook mijn plan. Het staat intussen nog niet in bizonderheden vast, en wij zullen er nog wel voldoende tijd voor hebben om het uitvoerig te bespreken.

— Dus we hebben thans Tydall te beschouwen als onze persoonlijke vijand, nu hij aanvoerder is geworden van de Bende, hernam Brand nadenkend.

— Ja, maar wacht eens even, dat is hij nog niet.

— Niet? riep Brand verwonderd uit. En je zei mij, dat de bandieten die daar verzameld waren zijn keuze hadden goedgekeurd.

— Dat hebben zij ook, amice, maar helaas, er is een kink in de kabel gekomen, en onze Tydall is nog niet zo heel zeker van zijn zo zeer begeerde promotie.

— Er zijn dus kapers op de kust gekomen?

— Eén!

— Wie dan?

— Dat zul je aanstonds horen. Terwijl zij met elkander spraken werd er getelefoneerd. Farrell, de treinconducteur die je je nog wel zult herinneren, nam de boodschap op en gaf aan de niet weinig ontstelde Tydall te kennen, dat een zekere Larry Jumper het voorrecht en de eer voor zich opeiste tot aanvoerder van de Bende te worden benoemd.

— Wie is dat?

— Een nog tamelijk jeugdig lid van de Bende en pas sedert enige maanden erbij.

— Maar hoe weet je dat allemaal nu zo zeker, Edward? Kon je dan verstaan wat er per telefoon werd gesproken?

— O ja, dat verstond ik heel goed, Charles, want ik was de man die telefoneerde, antwoordde Raffles bedaard.

Brand kwam half van zijn stoel op, stom van verbazing en stamelde:

— Ben jij opgekomen als Larry Jumper, die zich aanbood als leider?

— Dat deed ik, met mijn draagbare telefoon. Vindt je het geen goed idee?

— Maar het is krankzinnigheid, Edward, riep Brand ontdaan uit. Je weet niet wat je doet. Het moet immers aanstonds uitkomen. Morgen lopen zij toevallig Jumper tegen het lijf, zij vragen hem...

— Daarvoor bestaat geen vrees, beste jongen, viel Raffles hem glimlachend in de rede, want Larry Jumper zit op dit ogenblik veilig en wel in onze kelder opgesloten.

Hoofdstuk III

LARRY JUMPER'S DUBBELGANGER

Brand bleef Raffles een ogenblik ongelovig aankijken, alsof hij meende met een slechte grap te doen te hebben, en hakte toen, half lachend, half boos:

— Komaan, Edward, nu neem je een loopje met mij. Larry Jumper zou in de kelder van ons huis zitten?

— Sinds vannacht drie uur, amice. Ik moet zeggen, dat het toeval mij bijzonder welwillend terzijde heeft gestaan, want op mijn weg huiswaarts, zagen Henderson en ik, heb ik je al gezegd, dat ik tenslotte had moeten toegeven, de reus met mij mede te nemen, en hem toe te staan, de wacht te houden?, zoals ik zei, zagen wij onze man, toen wij geen kwartier lopen hier meer vandaan waren, op geen twintig passen voor ons uitlopen, en het wilde ons voorkomen, dat het hier geen wandelingetje voor zijn gezondheid betrof, maar dat onze vriend zeker op weg was naar een of ander nachtelijk doel. Hij had een klein valiesje bij zich, dat naderhand bij opening heel mooie inbrekerswerktuigen bleek te bevatten, en dat ik hem natuurlijk heb afgenomen. Je begrijpt wel, dat ik die ontmoeting beschouwde als een vingerwijzing der Voorzienigheid, en twee minuten later lag het heerschap voor mijn voeten, geveld door Henderson, die mij beloofd had, hem zo weinig mogelijk pijn te zullen doen, wat natuurlijk niet kon beletten, dat de arme drommel drie uren later nog altijd buiten kennis was. Je weet zelf hoe bijzonder stil het in deze villawijk is des nachts, en wij hadden niet de minste moeite, onze gevangene ongemerkt te transporteren. Henderson wierp hem als een zak over de schouder, en droeg hem als een dood konijn hierheen, en wij behoefden ons bij die wandeling slechts eenmaal te verschuilen in de tuin van een villa in aanbouw, achter een stapel planken, bij de nadering van een brave

ordebewaarder.

Brand bleef Raffles wel een minuut lang zonder te spreken aanzien, en barstte toen uit:

— Dat kan niet goed aflopen. Dat is een waagstuk, dat je duur te staan kan komen. Je wilt dus de plaats van die man innemen?

— Ik vraag je nog eens, Charles, of je het geen uitstekend plannetje vindt.

— Uitstekend? Het is volslagen krankzinnigheid, riep Brand kwaad uit.

— Waarom? Ik heb het vaker gedaan.

— Dat ontken ik niet, maar in geheel andere omstandigheden. Toen kon je alles zorgvuldig voorbereiden, alle kansen nagaan, en alles doen wat nodig was, om ontdekking te voorkomen. Nu staan de zaken er anders voor. Je hebt die man bij toeval ontdekt en je had hem evengoed niet kunnen zien. Ik begrijp dan ook niet, hoe je er, toen je telefoneerde, toe kwam, om juist zijn naam op te geven als aspirant naar het leiderschap.

— Dat is toch heel eenvoudig, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Ten eerste staat Larry Jumper bekend als een zeer eerzuchtig lid van de Bende, ten tweede lijkt ik zeer veel op hem. Wij zijn haast even groot, wij hebben beiden grijze ogen, en ik denk dat ons gewicht geen vijf pond zal verschillen.

— Maar hoe kon je het doen, terwijl je niet eens wist, of je zijn plaats zou kunnen innemen? ging Brand op een toon van wanhoop door.

— Maar, beste vent, dat wist ik juist heel goed, antwoordde Raffles onverstoorde. Zei ik je dan niet, dat wij niet rechtstreeks naar huis wilden terugkeren, maar eerst wilden zien, of wij hem niet van zijn bed konden lichten?

— Van zijn bed lichten? Terwijl je als een vagebond gekleed was?

— Ik, maar niet Henderson. O neen, die zag er keurig uit in zijn uniform van politie-brigadier. En je zult wel begrijpen, als een man als onze reus iemand van zijn bed komt lichten, dan denkt die iemand niet aan tegenstand. Zoals ik je echter al zei, al die moeite werd ons bespaard door die gelukkige ontmoeting, niet ver van hier.

Weer bewaarde Brand geruime tijd het stilzwijgen, en toen zei hij:

— Ik moet zeggen, dat er achter mijn rug vreemde dingen gebeurd zijn.

Raffles lachte om de toon van verontwaardiging, die Brand had aangeslagen, en zei vergoelijkend:

— Je moet er maar niet boos om zijn, amice. Je was vermoed, je sliep vast, en ik vond het volstrekt niet noodzakelijk, om je om zulk een bagatel te wakken.

— Ik moet dan wel heel vast geslapen hebben, dat ik jullie niet eens heb horen binnenkomen in dit stille huis.

— Maar, Charles, ben ik dan gewoon mij als een olifant te gedragen? vroeg Raffles berispelend. Het ging alles heel snel in zijn werk, want ik zei je reeds dat onze vriend in de vorm van 'n natte badhanddoek over de schouder van Henderson hing, en dus, wat hem betrof, gemakkelijk lawaai had kunnen maken.

— En mag men nu eindelijk iets anders van je plannen horen? vroeg Brand na weer enige tijd te hebben gezwegen.

— Met genoegen, antwoordde Raffles die een blik op zijn polshorloge had geslagen. Het is nu negen uur, en ik zal mij gauw naar de woning van Jumper haasten, waar ik eigenlijk al had moeten zijn. Maar ik wil wel bekennen, dat ik behoefte had aan enige nachtrust, en die wist ik het best te kunnen genieten in mijn eigen bed.

— Het is anders bekend, dat Jumper het er goed van neemt, en een draai appartement bewoont, ergens in de buurt van de 19de Straat, vlak bij Gramercy Park.

— Dat is ook zo. Ik had daar zeker een heel goed bed gevonden, maar dat was mij toch niet rustig genoeg.

— Hoezo? Vreesde je dan voor ontdekking?

— Dat niet, maar ik was er niet heel zeker van, of Tydall mij geen zeer ontijdig bezoek zou komen brengen.

— Dat is waar, hem had ik geheel vergeten, riep Brand verschrikt uit. Volgens je beschrijving is hij een man, die zich niet zo gemakkelijk zal laten verdringen. Je zult waarschijnlijk moeten rekenen op een heftige strijd om het leiderschap, tenminste wanneer je blijft bij dat krankzinnige denkbeeld om voor Moloch te willen spelen.

— Ik kan er het krankzinnige nog niet van inzien, amice, hernam Raffles verwijtend. Bedenk toch eens, dat het ons op die wijze mogelijk zal zijn, de gehele Bende met een enkele slag te verpletteren.

— Daarvan spreek ik niet, riep Brand ongeduldig uit. Ik spreek alleen van het grote gevaar, dat je daarbij loopt. Een kleine onvoorzichtigheid, een herkenning en je leven is geen cent meer waard. Zij zouden je uit de weg ruimen met even weinig gemoedsbezwaren als wanneer het een vlieg gold.

— Ik dank je voor de vriendelijke vergelijking, Charles, maar ik ben nog niet platgeslagen. En nu zullen wij een einde maken aan ons gesprek en tot daden overgaan. Ik zal onze Jumper, die het waarschijnlijk zelf nooit in zijn hoofd zou hebben gekregen zich als aanvoerder op te werpen, aan jouw hoede moeten toevertrouwen, waarbij Henderson je voorlopig gezelschap kan houden, en ik zelf zal mijn rol spelen, zolang het nodig is. Hier op dit papiertje vind je zijn nauwkeurig adres, zijn telefoonnummer, het nummer van zijn club, want mijnheer is lid van de Yale Association, en het nummer van zijn vriendinnetje, een zekere Daisy Blulette, een Française, die haar voornaam veramerikaanst heeft.

— Zul je je persoonsverandering ook tot dat vriendinnetje uitstrekken? vroeg Brand, Raffles van terzijde spottend aanziende.

— Wij zullen dit tot op het laatste ogenblik trachten te vermijden, amice, en alleen tot intimiteiten overgaan, als het volstrekt onvermijdelijk is.

— Maar ik heb die Daisy gezien, zij

is een variété-ster, en werkelijk heel knap.

— Best mogelijk, maar ik houd niet van amourettes onder een valse vlag. Die zijn goed in Parijse kluchtspelen, maar in de werkelijkheid geven zij aanleiding tot complicaties. Wat tien mannen in geen maand zouden ontdekken, dat vindt een slimme vrouw, en domme vrouwen bestaan er, helaas, niet, binnen vijf minuten uit. Daaraan waag ik mij natuurlijk liever niet. Ik zal dus wel genoodzaakt zijn, naar een of ander voorwendsel te zoeken, om het tot een lichte onenigheid met het lieve kind te laten komen. De echte Jumper moet dan later maar voor de verzoening zorgen. En ga nu mee naar de kelder, want ik wil het uiterlijk van onze man eens bestuderen.

Een ogenblik later daalden de beide vrienden de keldertrap af, en toen zij beneden waren aangekomen, en licht hadden gemaakt in de gang, trok Raffles de zware, sterke grendels terug voor een deur, van dik eikenhout gemaakt, en met ijzer beslagen, die toegang bleek te geven tot een kelder, vrij ruim, en die in normale omstandigheden licht ontving door een klein, getralied raampje dat thans echter door middel van een stevige plank was afgesloten.

In een hoek zat Larry Jumper, en onmiddellijk viel Brand zijn onmiskenbare gelijkenis op met Raffles.

Hij had eveneens grijze ogen, die alleen wat kleiner waren, zijn neus had dezelfde vorm, alleen het voorhoofd was veel lager, de kaken waren misschien wat breder, maar de algemene vorm was die van Raffles' gelaat.

De man was rustig blijven zitten, schijnbaar nog een weinig versuft. Zijn handen waren geboeid, maar de ketting liet zoveel speling, dat hij ze gemakkelijk kon bewegen. Met één zijner enkels was hij, eveneens door middel van een ketting, aan de muur vastgeklonken, zodat hij noch het raampje, noch de deur kon bereiken.

— Daartoe moest ik, tot mijn leedwezen, wel overgaan, zei Raffles bij wijze van verklaring, want mijnheer Jumper heeft enige naam gemaakt als uit-

breker en ik mag mij natuurlijk niet blootstellen aan de kans, dat hij me plotseling en op een zeer ongelegen tijdstip ontsnapt. Overigens, ik denk dat hij het gewend is. Onze vriend Jumper kent heel wat gevangnissen van binnen, en heeft reeds ongeveer een derde deel van zijn leven in de cel doorgebracht. Ik voor mij geloof, dat hij eens op de elektrische stoel zijn leven zal eindigen, want hij is een doortrapte schurk. Is het niet zo, mijnheer Jumper?

De gevangene keek Raffles alleen maar strak aan, en mompelde iets onverstaanbaars.

— Wie zwijgt, stemt toe, zei Raffles opgewekt.

Hij had Jumper voortdurend aangezien, en zich ieder lijntje van zijn gelaat in het geheugen geprent.

Het haar van de man was nog dicht, zwart en glanzend, hij droeg een heel klein kneveltje, kort afgeknipt en ook kleine bakkebaardjes, in de wandeling coteletjes genoemd.

— Het zal in een handomdraaien gebeurd zijn, zei Raffles half in zichzelf. Hij heeft een heel gunstig type, ik bedoel, om 't na te maken. Mijnheer Jumper, hebt u ons soms een wens te kennen te geven?

— Niks anders dan dat je mij er uit laat, barstte de gevangene uit. Ik weet niet wie je bent, maar van de politie ben je niet, en je hebt niet het recht, mij hier vast te houden in deze vervloekte kelder.

— Dat is nu, tot mijn spijt, het enige, wat ik voorlopig niet kan toestaan, zei Raffles met een beweging van zijn schouders en handen, welke zijn spijt moest uitdrukken. Ik heb dringende redenen, om u nog wat hier te houden.

— Hoelang? Wat zijn dat voor redenen?

— Larry Jumper, je moet toch begrijpen, dat ik je alleen op de eerste vraag kan antwoorden, en dan nog maar benaderend. Want ik weet het zelf niet, het kan twee dagen zijn, een week, wellicht een maand.

— Een maand, brulde Jumper woedend. Ben je gek geworden? En denk je dat ik daar genoeg mee neem?

— Dat weet ik niet, en het is ook van geen belang, antwoordde Raffles koeltjes. Als ik je hier een maand zou vasthouden, dan zou ik alleen maar de gerechtigheid beknibbelen, die je, als zij naar haar gemoed te werk ging, en alles van je wist, zeker je voor je hele leven in de cel zou opsluiten. Ik ben echter humaner, en zal je vrij laten, zodra je gevangenschap voor mij van geen nut meer is. Ik hoop dat het ontbijt naar je smaak was?

Jumper antwoordde hem niet, maar keek hem aan met een mengeling van vrees, woede en haat.

Toen bromde hij, een stap naderbijkomend, zodat de ketting rinkelend over de betonnen vloer schoof:

— Hier zit iets achter. Je bent een gewoon burger, en ik vraag me af, wat je van me kunt willen. Om mijn geld kan het niet te doen zijn, ik had geen zestig dollar in mijn zak, toen ik er op uit ging, gisternacht. Maar waarom dan wel? Ben ik zo'n belangrijk persoon, dat je me om de een of andere reden aan de circulatie wilt onttrekken?

— Heel belangrijk, mijnheer Jumper. En vraag nu maar niets meer, ik zou je toch niet kunnen antwoorden.

— Maar maak tenminste die vervloekte plank los, zodat er wat frisse lucht kan binnenkomen, schreeuwde Jumper driftig.

— Dat zal gebeuren, mits je ons belooft, dat je niet zult gaan schreeuwen, in de hoop, de aandacht van voorbijgangers tot je te trekken, want in dat geval zou je lot bezegeld zijn, en ik zou je ergens anders moeten heenbrengen, waar je nog heel wat minder licht en lucht zou krijgen.

Raffles trad op de plank toe, lichtte ze van de haken, en het daglicht drong verkwikkend naar binnen, tegelijkertijd met de frisse ochtendlucht.

Raffles keek de gevangen bandiet nog eens goed aan, merkte op, dat hij een zogenaamde « tic » had, een zenuwachtige trekking van het rechteroog, dat hij nu en dan haastig en, blijkbaar zonder het zelf te weten, dicht deed en toen gaf hij Brand een wenk, waarop beiden het vertrek verlieten, en de deur weer

zorgvuldig sloten.

Een half uur later trad er uit de slaapkamer van Raffles een man te voorschijn, die zozeer op Larry Jumper geleek, dat men diens spiegelbeeld zou menen te zien. En Brand, die hem tegemoet trad, sperde zijn ogen wijd open, en stotterde:

— Het is om er bang van te worden. Ik zou bijna in staat zijn je te vragen, mij je herkenningmedaille te laten zien.

— Hier is ze, antwoordde Raffles lachend, en hij liet Brand de ongelijk aigebroken helft van het ronde, ivoren plaatje, waarvan Brand de andere helft bezat, en dat moest dienen, de beide mannen ten allen tijde onmiddellijk van elkaars identiteit te overtuigen, ingeval een hunner vermomd was.

Brand merkte op dat Raffles een vrij zware tas in de hand hield, en vroeg:

— Wat zit daar in?

— Beroepsinstrumenten, antwoordde Raffles bedaard. Ik denk dat het voor vannacht zal zijn.

— Vannacht al? riep Brand verschrikt. En heb je mijn hulp dan in het geheel niet nodig?

— Neen, amice. Het is beter dat je hier blijft om op die schavuit te passen. Heb ik mij eenmaal als aanvoerder doen aannemen, dan kun je je wat meer vrijheid gunnen, want dan zal de politie op mijn aanwijzing, binnen enkele dagen alles wat er nog van de Bende over is, kunnen arresteren.

— En wat moet ik doen als er soms iets verkeerd loopt?

— Mocht er iets anders gebeuren dan ik verwacht, dan zal ik je opbellen. Ik eis natuurlijk volstrekt niet van je, dat je de gehele dag in huis blijft, maar dan moet Henderson een oogje in het zeil houden, en zich van tijd tot tijd er van overtuigen, dat onze gevangene nog altijd goed geboeid is.

— Maar je zult het vannacht onmogelijk geheel alleen afkunnen, Edward, drong Brand aan. Harris woont in een heel groot huis, en zijn bediende. De brandkast zal wel zwaar en modern zijn.

Raffles had een ogenblik nagedacht, en zei nu:

— Misschien heb je wel gelijk. Luis-

ter dan. Kom vannacht om twaalf uur aan het huis van Jumper, waar ik je zal opwachten. Trek oude plunje aan, en neem de dingen mee, die wij gewoonlijk gebruiken bij zulke gelegenheden. De rest zal ik je daarginds wel zeggen. En nu moet ik weg, er is nog heel wat te doen.

— Nog één vraag, Edward, toen je gisteren als Jumper telefoneerde, dat je de benoeming tot Moloch wenste, kreeg je toen helemaal geen antwoord.

— Een antwoord heb ik niet afgewacht, antwoordde Raffles lachend. Dat zou de indruk bedorven hebben. En nu, tot vannacht, en laat Henderson goed oppassen.

De beide vrienden drukten elkander stevig de hand, en een ogenblik daarna reed Raffles weg, gezeten in de stationcar, die in een hoekje van de garage stond, en die door Henderson bestuurd werd.

Henderson volgde natuurlijk de kortste en gemakkelijkste route, via de Whitestone Bridge over Flushing en Kew Gardens en daarna door Long Island City over de Queensborough Bridge naar Manhattan. Van de Zestigste Straat naar de Negentiende was een heel eind door een druk gedeelte van New York, maar Henderson trof het nog al met de verkeerslichten en binnen een uur na zijn vertrek stond Raffles op het trottoir, dicht bij het doel van zijn rit. Hij zond Henderson met een hoofdknikje weg, en ging met het zware valies in de hand naar het huis waar Jumper woonde, en dat hij reeds enige dagen van te voren aandachtig had opgenomen.

Het was een van die grote flatgebouwen, waarbinnen men zowel een gehele verdieping als kleine kamertjes kan huren, gemeubeld en ongemeubeld, en waarvan de grote voordeur, die tot de vestibule toegang geeft, als het ware dag en nacht openstaat.

Raffles ging er binnen, als iemand die daar thuis is, stapte in de lift, liet zich naar de vijfde verdieping brengen, die tevens de bovenste was, haalde de sleutels van Jumper uit zijn zak, opende de woningdeur, en ging het vertrek

binnen, dat zijn tijdelijke verblijfplaats zou zijn.

Hij stond in een vrij goed gemeubeld vertrek, met zeer veel gekleurde portretten van variëte en T.V.-sterren aan de wand, die één ding met elkaar gemeen hadden, en dat was hun bijna geheel gemis aan kleding.

De kamer was ingericht als een soort studeerkamer, met een bureau waarvoor een schrijfstoel, die echter maar heel weinig aangeraakt scheen te worden, twee lederen clubfauteuils, een rustbank waarboven twee gekruiste Japanse zwaarden, die waarschijnlijk het land Japan nooit gezien hadden, maar in een Duitse fabriek waren verwaardigd, hier en daar losse kledjes op de vloer, een televisie-toestel, een kleine boekenkast, en voorts overal ledige sigarenkistjes, pijpen, tabakspotten, en andere dingen, die erop wezen, dat de heer Jumper een hartstochtelijk roker was.

Raffles had het vertrek met een snelle blik opgenomen, en trad toen toe op de deur, die naar de slaapkamer voerde.

De deur stond aan, en hij duwde haar wat verder open, maar toen bleef hij even stilstaan, alvorens het slaapvertrek binnen te gaan, en bukte zich om te kijken naar de afdruk van een bemodderde laars, die duidelijk afstak tegen de lichte achtergrond van een Perzisch vloerkleedje, al even echt als de Japanse zwaarden.

Raffles bukte zich nog wat meer en wreef met zijn vinger over de afdruk; de modder was nog niet ingedroogd.

Met een vreemde uitdrukking om de lippen stond Raffles op, en ging het slaapvertrek binnen, maar nu met de hand in de zak, waarin hij zijn kleine browning bewaarde.

Het eerste wat hij zag was, dat één der beide openslaande vensters geopend moest zijn.

Want wel was het gordijn daarvoor dicht getrokken, maar hij zag de lichte stof heen en weer wapperen, daar de wind juist op het raam stond.

Hij schoof de gordijnen verder uiteen, het licht stroomde naar binnen, en Raffles lachte zacht voor zich heen, toen hij een blik naar buiten wierp, op het

kozijn de moddersporen terugvond, en bemerkte, dat op een halve meter van het raam verwijderd de in Amerika gebruikelijke brandladder aan de buitenmuur was bevestigd.

Op de vloer hervond hij de voetstapen, die zich naar het keurig opgemaakte bed bleken te begeven, en van daar liepen naar de tussendeur.

Mijnheer Tydall is een man, die er van houdt, spijkers met koppen te slaan, lachte hij zacht voor zich uit. Niet zodra had zijn goede vriend Jumper verklaard, hem in de wielen te willen rijden, of hij bracht hem hier een nachtelijk bezoek, en waarschijnlijk niet om over de aanstaande gemeenteraadsverkiezingen te praten.

Raffles dreutelde het eerste vertrek weer binnen en nu nam hij het een weinig nauwkeuriger op.

Toen hij op de grote, ronde tafel, on-

geveer in het midden van de vrij ruime kamer, toetrad, bemerkte hij, dat er op die tafel verscheidene dingen terzijde waren geschoven, om wat ruimte te maken voor een blad papier, dat met grote, steile blokletters beschreven was.

Raffles nam het aanstonds op en las: « Ik ben vannacht hier geweest, Jumper, je begrijpt wel waarom. Neem je voor mij in acht. Ik kom terug. Tydall. »

— Die man stijgt in mijn achting, mompelde Raffles, het is kort, en ook krachtig. Men weet dadelijk met vriend Tydall, waaraan men zich te houden heeft. Ik zal het prettig vinden, eens met hem nader kennis te maken.

Aan dit verlangen van Raffles zou op hetzelfde ogenblik worden voldaan, want de deur naar de gang ging open, en de lange, zwarte gedaante van Joseph Tydall vertoonde zich op de drempel.

HOOFDSTUK IV

MIDDERNACHT

De bezoeker deed de deur langzaam achter zich dicht, de kruk achter zijn rug vasthoudend, en Raffles niet uit het oog verliezend en zei toen langzaam:

— Hier ben ik, Jumper. Wij moeten met elkaar praten.

— Wel Tydall, ik verlang niets liever, antwoordde Raffles luchtig, sterk brouwend, zoals hij het Jumper had horen doen. Ik lees daarjuist, dat je mij vannacht ook al hebt onderscheiden met een visite, die alleen een beetje onverwacht en ook ongewoon was, want je schijnt langs de brandladder naar boven te zijn gekomen. En een visitekaartje heb je ook al niet afgegeven.

— Laat die spot, Jumper, want het geldt een gewichtige zaak, hernam Tydall langzaam, bijna plechtig, en hij kwam met afgemeten schreden een paar passen het vertrek in, waarbij Raffles opmerkte, dat hij de rechterhand in zijn

broekzak had gestoken. Toen ik vannacht hier kwam, vond ik je niet thuis. Ik heb een paar uren gewacht, want ik had het doel je te doden.

— Ja, iets dergelijks vermoedde ik al, zei de gewaande Jumper hoffelijk. Het is zo prettig om te gaan met mensen die recht op het doel afgaan. Dat had ik natuurlijk te danken aan mijn plan, om aanvoerder van de Bende te worden?

— Je hebt het geraden, Jumper, antwoordde Tydall afgemeten.

— En je bent het er niet mee eens?

— Ik wil aanvoerder worden, dat antwoord zal je zeker wel voldoende zijn. Je kent mij genoeg, Jumper, om te weten, dat ik eerzuchtig ben, en dat het sedert geruime tijd mijn vurigste wens is geweest, de Moloch op te volgen, hem te verdringen, als het niet anders ging. De Bende van het Kwade Oog kwijnt

en ik geloof de middelen te kennen, om haar weer nieuw leven in te blazen. Om kort te gaan, ik meen alles te bezitten, wat er nodig is voor die moeilijke post, en ik zal niet dulden, dat zich op het laatste ogenblik een ander indringt tussen mijn verlangens en de bereiking van mijn doel. Ik eis, Jumper, dat je je zult terugtrekken, en dat onmiddellijk aan onze mannen te kennen geeft. Het is nu dag, ik erken dat het bezwaarlijk is, je bij deze mijn eis thans neer te leggen, maar ik zweer je, dat je reeds nu niet meer zoudt leven, als ik je van nacht in dit huis had aangetroffen.

— Dan prijs ik de Voorzienigheid, Tydall, die mij buitenshuis hield, riep Jumper uit.

— Het zal wel een Franse Voorzienigheid zijn, die Daisy Bluette heet, zei Tydall sarcastisch. Je vriendin kan er prat op gaan, dat ze je het leven gered heeft, tenminste voorlopig. Want luister goed, Jumper, ik versta in deze zaak geen scherts. Eén van ons tweeën moet wijken.

— Welnu, wijk dan, riep Raffles vrolijk uit.

De man in het zwart kwam nog een stap naderbij, met een dreigende uitdrukking in zijn diepliggende ogen, het hoofd een weinig vooprovergebogen, als een stier, die gereed staat om toe te stoten, en zei toen op gedempte toon:

— Nooit zal ik wijken, Jumper. En nu stel ik je categorisch de vraag: Ben je voornemens om af te zien van het leiderschap?

— Daarop antwoord ik even categorisch met neen.

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste.

— Best! Je kunt het mij niet verwijten, als de zaak voor jou een slechte keer neemt, Jumper. Ik heb je gewaarshuwd, Ik heb vrienden, en je zult je schrap moeten zetten, want je kent mij genoeg, om te weten, dat ik geen mededogen ken jegens degenen, die mij in de weg durven treden. Je hebt mij de handschoenen toegeworpen, ik neem hem op, en ik zeg je dat de strijd niet lang zal duren, want je zult het onderspit delven, en gauw ook. Wil je je niet nog

eens bedenken?

— Merci, Tydall. Ik heb mij al bedacht. Je verklaart mij de oorlog, ik doe jou hetzelfde, en het is nog de vraag, wie winnen zal, jij met je vrienden, of ik geheel alleen.

Tydall was bleek geworden, in zijn zwarte ogen flakkerde een somber vuur, en een ogenblik leek het, alsof hij zich op zijn onbeschaamde mededinger wilde werpen, maar hij wist zich met alle macht te beheersen, trad weer ruggeleings op de deur toe, en zei, daar gekomen, op spottende toon:

— Je moest verstandiger zijn, Jumper. De mannen hebben mij reeds gekozen, en daar zullen zij wel bij blijven. Ik ben al begonnen met een grote zet, die jij me nooit zult kunnen na-doen. Heb je wel eens gehoord van Thomas Harris?

— Ja, dat is de multimillionair, aartsoplichter, zwendelaar, kortom, de kerel die tijdens de oorlog schatten heeft verdiend met bedorven vlees. Wat is er met hem?

— Dat zul je gauw genoeg bemerken, Jumper. Laat ik je alleen maar zeggen, dat ik mijn maatregelen al genomen heb, om die man een kwart miljoen armer te maken. Zou jij daar kans toe zien?

— Wie weet, antwoordde Raffles schouderophalend.

Hij was een stap naderbij gekomen, zijn blikken vast gericht op het gelaat van zijn bezoeker.

Tydall was nu bij de deur, en tastte weer achter zijn rug naar de knop.

— Bedenk je je niet, Jumper? vroeg hij nogmaals.

— Ik behoef mij niet te bedenken, Tydall, jij of ik, antwoordde Raffles.

— Nu, je zult het zelf hebben gewild, dat betekent je ondergang.

— Toch niet zo gauw als je verwacht had, vriend Tydall.

Het volgende geschiedde zo bliksemsnel, dat het al bijna gedaan was, nog voor het goed en wel een aanvang had genomen.

Raffles was schijnbaar achteloos, met beide handen achter zijn hoofd samengevouwen, en een lach op het gelaat, nog

een stap naderbij gekomen.

Zijn scherp oog had spoedig waargenomen, dat er zich onder de meeste stoelen van die grote, nikkelen punaises bevonden, bestemd om het meubel gemakkelijk te doen glijden over het gespijkerde vloerkleed.

Een afstand van nauwelijks twee meters scheidde hem van Tydall. Hij stond achter een der zware clubzetels, en met zijn rechtervoet duwde hij de stoel in één ruk zo snel voort, dat de leuning van de zware fauteuil Tydall tegen de knieën trof, voor deze er zelf enige gedachte van had, wat er zou geschieden.

De indringer verloor voor een kort oogenblik zijn evenwicht, strekte beide handen uit om het te herwinnen, maar Raffles gunde hem er de tijd niet toe, want hij was met een enkele sprong voor hem, en velde hem met een formidabele vuistslag tegen de kin, voor Tydall zelfs een kreet had kunnen slaan.

De man viel om als een blok half over de zware stoel heen, maar Raffles greep hem vast en trok hem over de vloer voort tot hij hem, als een levenloos ding, ruggelings neerwierp op de divan.

Hij keek een oogenblik op hem meer, met de handen in de zijde gesteund, en mompelde toen voor zich heen:

— Ja, ik geloof dat dit de beste weg is. Het zal mij heel wat moeite besparen, als ik hem voorlopig aan het verkeer onttrek. Zijn vrienden zullen dan wel inzien, dat ook ik niet met mij laat spotten, en de vijanden van Tydall benevens de onverschilligen zullen gauw genoeg naar mijn zijde overlopen. En, vriend, wat zullen wij nu met je uitrusten? Je aanstonds aan de politie overleveren, die waarschijnlijk al geruime tijd naar je zoekt? Dat is wel wat gevaarlijk, want ik weet waarlijk niet, of je op het oogenblik je straf hebt uitgezeten, of niet. Heb je sindsdien niets anders bedreven, dan zouden ze je weer op vrije voeten moeten stellen, en al mijn moeite zou vruchteloos zijn geweest. Neen, ik geloof dat het tweede middel heel wat beter is.

Op dit oogenblik ontwaakte Tydall weder uit zijn korte bewusteloosheid, die

het gevolg was geweest van de knock-out, hem door zijn slimme vijand toegebracht, en zijn eerste beweging was een greep naar de rechterbroekzak.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren, en ontnam hem de kleine revolver, die hij in de zak vond.

Hij bekeek het wapen even, zag dat het magazijn geheel geladen was, en zei:

— Dat is een heel goed wapen. Ik ken ze. En ik zie, Tydall, dat je werkelijk de daad bij het woord zou gevoegd hebben, als je niet bang had moeten zijn, dat een schot in dit huis, overdag gelost, wel eens onaangename gevolgen voor je kon hebben.

Terwijl hij sprak, had Raffles de revolver op zijn gevangene gericht gehouden, de linkerhand in zijn zak gestoken, waaruit hij een étui te voorschijn haalde, dat een fijn injectie-spuitsje bleek te bevatten.

Hij liet de revolver snel in zijn eigen zak glijden, nam de piston van het spuitsje tussen de twee voorste vingers van de rechterhand, en drukte Tydall, die zich wilde oprichten, met de linkerhand met onweerstaanbare kracht op de divan neder.

Tydall, die het spuitsje gezien had, maakte aanstalten zich uit alle macht te verweren, maar reeds had Raffles de naaldscherpe punt in zijn benedenarm gedrukt, en de piston omlaag bewogen.

Tydall slaakte een woedend gebrul, terwijl hij vruchteloos trachtte zich te ontworstelen aan de ijzeren greep, die hem op de divan kluisterde.

— Wat doe je? Wat is dat? Ben jij een man, dat je mij op die manier als een hond doodt?

— Maar mijn waarde Tydall, wie denkt daar nu aan, zei Raffles op zoetsappige toon, het spuitsje terugtrekkend. Zie je mij aan voor een man, die zijn vijanden op deze wijze afmaakt? Ik wil je alleen maar in slaap sussen, in de letterlijke betekenis van het woord. Je zult een dag en een nacht lang heerlijk slapen in een van de grote hangkasten, die je hier gezien hebt, of waarom eigenlijk niet op deze zelfde divan?

— Slapen? stamelde Tydall onthutst.

Waarom slapen? Wie, wie ben je dan?

Hij kon dit laatste alreeds bijna niet meer verstaanbaar zeggen, want een soort beneveling beving hem reeds, en de voorwerpen in de kamer begonnen zich als in een mist op te lossen.

Hij deed zijn mond opnieuw open, om weer iets te zeggen, maar hij was er niet meer toe bij machte.

Er kwamen slechts onduidelijke klanken uit zijn keel en het was alsof er eensklaps een waas voor zijn ogen werd getrokken, dat er de glans van verdoofde.

Nog nauwelijks hoorde hij de stem van zijn geheimzinnige tegenstander als heel uit de verte, toen deze zich over hem heenboog en zei:

— Waarde heer Tydall, je vroeg wie ik was? Luister dan goed toe, want het is geen geheim, nu althans niet meer en je moogt het gerust weten. Ik ben John Raffles, en je tegenstander, Jumper, is op een geheel andere plek, die ik liever niet zal verraden. Niet echter omdat ik geloof, dat Jumper iets van je te vrezen heeft, want ik verzeker je op mijn eer, dat hij er niet aan gedacht heeft, zijn bekend voorstel per telefoon te doen. Ik geloof dat je al niet meer luistert, de engel van de vergetelheid heeft je al met zijn toverstaf aangeraakt, het licht in je ogen verdooft geheel en al, en nu lig je daar als een mummie, en geen aardse macht zou je kunnen doen ontwaken, voor er vier en twintig uren verstreken zijn.

Raffles richtte zich een weinig op, legde het bewegingloze lichaam in een gemakkelijke houding, schoof een kussen onder het hoofd, waarvan de kleur was geweken, en zei toen tevreden tot zichzelf:

— Hij heeft mij de onaangename noodzakelijkheid bespaard, hier de gehele dag op hem te moeten wachten. Ik wist wel dat hij zou komen, maar zo vroeg had ik hem toch niet verwacht. Ik heb nu vier en twintig uren de tijd om hem naar een andere plek over te brengen, waar het niet kan deren, of hij openbaar maakt, wat ik hem zoëven toevertrouwde, want hij zal alleen maar kunnen spreken tegen de naakte wan-

den van een gevangenis, of van een of andere kelder. Wij zullen eerst eens gaan informeren, of onze waarde vriend iets op zijn kerfstok heeft, en is het zo, dan zit hij over enige uren achter slot en grendel, en kan mij niet meer schaden, en voor het in de bladen staat, wat hij er belooft uit te flappen, zal ik mijn slag reeds geslagen hebben. En nu zal ik maar eens gaan verdwijnen; een bediende schijnt Larry Jumper er gelukkig niet op na te houden. Tydall kan dus rustig hier blijven liggen.

Raffles ging de slaapkamer binnen, sloot daar het venster en de gordijnen, en verliet vervolgens de woning, waarvan hij de deur weer zorgvuldig sloot.

Hij ging met de lift naar beneden, de portier van het grote gebouw tikte even voor hem aan zijn pet, waarschijnlijk in de veronderstelling, dat de lange, zwarte bezoeker met zijn somber uiterlijk van zoëven reeds weer was vertrokken, zonder dat hij het had bemerkt, en toen stond Raffles op straat. Het was toen bij enen.

Hij ging iets eten in een klein restaurant, dat door een Italiaan gehouden werd, en daar scheen men toevallig Jumper zeer goed te kennen, want de eigenaar in hemdsmouwen, kwam dadelijk achter zijn toonbank vandaan, en knoopte een praatje met hem aan, terwijl zijn zwaarlijvige vrouw hem van haar post achter de tapkast met een brede grijns lach toeknikte.

Raffles at zijn brood, zijn spaghetti, zijn in olijfolie gebakken aardappelen, en nog een paar andere echt Italiaanse gerechten, zonder zich al te zeer te overhaasten, en toen begaf hij zich weer terug naar het huis dat hij zoëven had verlaten, opende de woningdeur opnieuw, vond Tydall zoals hij hem gelaten had, ternauwernood ademhalende, en meer gelijkend op een dode dan op een levende, en begon toen met de grootste zorgvuldigheid de gehele kamer te onderzoeken, al koesterde hij weinig hoop, dat hij iets zou vinden, wat van waarde was in de strijd tegen de Bende, want Jumper kende waarschijnlijk vele van zijn medeleden, misschien wel allen, maar hij zou er toch wel geen lijst van

hebben aangelegd, en hij was zeker niet doorgedrongen in de geheimen van de aanvoerders.

Toch begon Raffles te zoeken met het geduld van een kat, eerst het schrijfbureau, vervolgens de muurkasten, alle kledingstukken, en tenslotte speurde hij naar geheime vakken, echter zonder er een te kunnen vinden.

En zoals hij wel had verwacht, de oogst was schraal.

Hij vond een paar brieven van Miss Daisy Blurette, nog enkele anderen van hem onbekende personen, die onschuldige afspraken behelsden voor 'n feestje, en meer van dergelijke onbruikbare schriftstukken.

Jumper bleek in ieder geval een voorzichtig man te zijn, die niets in zijn woning liet slingeren, wat hem zou kunnen compromitteren.

Dit onderzoek had bijna twee en een half uur in beslag genomen, en het had hem zo weinig opgeleverd, dat Raffles met een ongeduldig gebaar alles wat hij gevonden had in een prullemand wierp, en op het punt stond te vertrekken, toen hij bedacht, dat hij nog wel eens een kijkje kon nemen in de slaapkamer.

Hij trad er binnen, schoof de gordijnen weer ter zijde, en begon hier een nieuw onderzoek.

Hij vond in een lade van een klein tafeltje enige onbetaalde en betaalde rekeningen, de eersten hadden verre de overhand, een voorwerp dat treffend veel geleek op een kousenband, van rose zijde vervaardigd, wat hoesttabletten en vitamine pillen, en andere waarde-loze prullen.

Het ledikant was groot en zwaar, van mahoniehout, en ieder ander dan Raffles zou er zelfs niet aan gedacht hebben aan dat meubel te beginnen, maar de Gentleman-Inbreker was nu eenmaal iemand met vaste beginselen, en hij liet dan ook niet na, het bed zorgvuldig te ontdoen van alles wat het bevatte, tot hij onder alle matrassen had kunnen kijken, en zich had kunnen overtuigen, dat zich daar niets bevond.

Toen bleef hij een ogenblik voor het ontakelde bed staan, bekeek het peinzend, en klopte toen met zijn zakmes

achtereenvolgens op de vier zware, van snijwerk voorziene poten.

Bij de vierde poot glimlachte hij.

— Die klinkt anders dan de andere, constateerde hij.

Hij onderzocht de stijl nauwkeurig, trok en duwde aan de krullen, en voor hij het wist, schoof hij een zeer smal paneeltje omhoog, niet breder dan vijf centimeters, veel gelijkend op een van die ouderwetse griffelkokers, zoals men ze ook nu nog wel hier en daar ziet, en in de aldus gevormde holte staken enige papieren, die hij haastig te voorschijn haalde en ontrolde.

Een er van bevatte een soort geheimschrift met de sleutel er bij, en dan was er een plattegrond van het Oosten van New York, met zwarte inkt geschreven, en waarop, in rood, verscheidene kruisjes stonden.

— Dat zijn hoogstwaarschijnlijk geheime verzamelplaatsen of schuilhoeken, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij de plattegrond bekeek. Dit ken ik, en dit is mij ook niet onbekend, en wacht eens, op die plek ben ik ook reeds geweest, als ik mij niet vergis. Dat was de kelder van die zogenaamde professor, die door een enkele handgreep binnen weinige minuten geheel met water kon gevuld worden, zodat iedereen die zich daar bevond, onherroepelijk moest verdrinken, als hij niet tijdig een deur wist te openen. Nu dit is althans iets van waarde, en, hier hebben wij een lijstje met namen en adressen, kostelijk. Ha, ha, ik zie het al. Zeven van de drie en twintig namen zijn doorgeschrapt, en die zeven namen hebben achtereenvolgens in de bladen gestaan, het zijn even zoveel luitenanten van de Bende, die gepakt werden, en dus tegen hun zin van de ledenlijst moesten worden afgevoerd.

Jammer dat de kapiteins er ook niet bij staan, maar ik zou ondankbaar zijn, als ik niet tevreden was.

Hij ging met de papieren haastig de werkkamer binnen, overtuigde zich dat de beide knippen waren voorgeschoven, nam voor het bureau plaats, en begon plattegrond, geheime code en naamlijst zorgvuldig over te tekenen en te schrijven.

Dit duurde alweer bijna een uur, en toen Raffles voor de tweede maal de woning en het huis verliet, sloeg het op de dichtstbijzijnde kerktoren zeven uur.

Raffles gebruikte het middagmaal in hetzelfde Italiaanse restaurant, thans gewapend met zijn tas met instrumenten, die hij geen ogenblik uit het oog verloor, en naast zijn stoel had neergezet, en om een uur of half negen trad hij een variété-theater binnen, zag er een paar nummers, herkende, zonder de minste verbazing, een balletmeisje, een gevaarlijk lid van de Bende, en stond om elf uur weer op straat en keerde terug naar het huis van Jumper.

Daar was nog niets veranderd. Tydall lag op de divan, zoals hij hem had neergelegd, en het blaadje sigarettenpapier, dat hij, alvorens heen te gaan, op de wreef van zijn voet had neergelegd, lag daar nog steeds. Hij had zich dus in het minst niet verroerd. Raffles sloot

de deur, stak een sigaret aan en wachtte.

Hij wachtte met dat geduld, dat hem maar zeer zelden in de steek liet, en hij verveelde zich ook niet, want hij dacht na over dingen uit het verleden, die hem menigmaal pijnigden, maar ook over de toekomst, hoe die zou kunnen zijn voor een mensheid, die niet langer geteisterd werd door oorlogen, armoede en onzinnige onderlinge naijver.

Hij had juist op zijn polshorloge gekeken en vastgesteld, dat over een minuut of zo het middernachtelijk uur zou slaan, toen er heel zacht en op bizondere wijze op de deur werd geklopt.

Raffles schoof de grendels terug, zonder enige ongerustheid, want hij wist dat niemand anders dan Brand of Henderson zo konden kloppen.

Hij opende de deur, en Brand stapte binnen en zei eenvoudig:

— Hier ben ik, Edward!

HOOFDSTUK V

HET ONBESLAPEN BED

Raffles had de deur dadelijk weer achter hem dichtgedaan, en zei zacht:

— Je bent prachtig op tijd. Wij zullen maar dadelijk vertrekken, want half één of één uur is voor ons de beste tijd om te doen, wat wij daarginds te doen hebben.

— Ik ben tot je dienst, en ik mag lijden... Wie is die man daar op de divan, zo viel Brand zichzelf verschrikt in de rede.

— Dat is nu onze vriend James Tydall, de aspirant Bende-chef. Hij kwam vannacht hier om de concurrentie op te ruimen, genaamd Larry Jumper, en toen hij hem niet vond, herhaalde hij vanochtend zijn bezoek nog eens, trof mij aan, deed mij de eer aan mij voor Jumper aan te zien, en nodigde mij uit, van mijn aanspraken af te zien, en hem de

weg vrij te laten. Ik weigerde, zag de kans schoon, hem te overmeesteren, spoot hem een weinig in van dat kostelijke vocht, dat de sterkste man binnen enkele tellen bedwelmt, en daar ligt hij nu, ontdaan van alle glorie, stijf als een talhout, gevoelloos, en als het ware dood tot morgenochtend. Voor twaalf uur zal hij wel niet ontwaken.

— Weet hij wie je werkelijk bent?

— Hij weet het. Ik geloof niet, dat het verstandig van mij was, om het te zeggen, maar ik mocht toch niet toelaten, dat hij de echte Jumper liet boeten voor dingen, die hij onmogelijk kan gedaan hebben. Ik hoop dat alles is afgelopen voor morgen twaalf uur, ik bedoel, dat de politie dan, aan de hand van mijn gegevens, met de Bende geheel en al kan afrekenen.

— Welke gegevens?

— De namen van de luitenants, een plattegrond met de plaatsen, waar de heren plegen samen te komen, meestal onder de grond, en dan nog een code, die ik echter voorlopig liever voor mij zelf zal houden. Ik heb er afschriften van gemaakt, en de originelen voorlopig weer verborgen. Hier, neem jij ze maar, dat is veiliger.

— Waarom veiliger?

— Omdat ik voornemens ben, je als wachtpost aan te stellen, amice, en jij dus beter in de gelegenheid zult zijn, het hazenpad te kiezen dan ik, in geval er gevaar mocht dreigen. Je behoeft mij niet zo verwijtend aan te kijken, en er schuilt voor jou niets vernederends in, en het is werkelijk beter, dat je bij deze gelegenheid buitenshuis blijft en mij waarschuwt.

— Maar waarom dan toch? drong Brand aan.

— Ben je dan helemaal vergeten, dat de Bende van plan is Harris tot haar slachtoffer te kiezen?

— Maar toch niet op dezelfde wijze. Toch geen inbraak?

— Dat doet er niet toe, zij zal toch het huis in het oog houden, denk ik.

— Maar de man die het plan beraamde, ligt daar onbeweeglijk uitgestrekt.

— Ook dat geef ik toe, en toch blijft voorzichtigheid geboden, want wij weten niet, hoe zijn bevelen luiden. En nu niet langer gepraat, maar weg. Heb je bij je wat misschien nodig kan zijn? Geef het mij dan maar.

Brand stak Raffles een kleine tas toe, welke deze met een riem over de schouder hing, en vervolgens verborg onder zijn overjas.

De beide mannen zagen er nu volkomen uit als reizigers, die met een late trein van een station komen, en niemand lette op hen, toen zij het huis uitgingen en een eind verder op een bus stapten, die hen een half uur later afzette op een straathoek, vanwaar zij nog slechts een honderd pas lopens verwijderd waren van het grote huis van Thomas Harris.

Toen zij daar bijna waren, vroeg Raffles, even stilstaande:

— Dat is waar ook, hoe staat het met onze echte vriend Jumper?

— Zo goed als het in de gegeven omstandigheden maar mogelijk is. Hij eet voortreffelijk, en ook over zijn dorst hebben wij niet te klagen. Tegen het vallen van de duisternis zijn we echter zo verstandig geweest, Henderson en ik, om de plank voor het lichtgat maar weer vast te maken. En nu zit Henderson bij hem in de kelder, en tracht hem met kwinkslagen en verhalen uit zijn leven de tijd wat te korten.

— De brave kerel, zei Raffles glimlachend. Hij zou zelfs des duivels grootste gezelschap houden, als ik er hem om verzocht.

— Zijn wij er hier niet, Edward?

— Ja, dat is het huis. Je ziet dat het aan drie kanten door een tuin is omgeven. Aan de vierde zijde grenst het aan een vrij brede zijstraat, waarvan het, wat de achtertuin betreft, is gescheiden door een niet al te hoge muur. Ik zal je hulp wel nodig hebben, om er over heen te komen. Je hebt de seinfluit toch bij je?

— Hier in mijn jaszak, en de hemel geve dat ik haar niet zal hoeven te gebruiken.

— Ik hoop hetzelfde, Charles. En voor ik het vergeet, ingeval van een overval, geen dwaasheden, vooral geen pogingen tot verzet, maar aanstonds het ruime sop gekozen. Wij zijn hier te New York en niet te Londen, en het zou er heel lelijk voor ons kunnen uitzien, als wij beiden tegelijkertijd onze vrijheid verloren. Ik heb uit enige gevangnissen en politie-bureaux weten te ontsnappen, maar men moet de Voorzienigheid niet willen tarten.

Reeds waren de beide vrienden de zijstraat ingegaan, die zich daar verlaten en tamelijk donker uitstreekte.

Op de brede verkeersweg reden nog vrij veel auto's, maar hier scheen niemand iets te zoeken te hebben en de twee mannen bereikten de voet van de tuinmuur even voorbij het huis, dat hier een zijdeur had, zonder dat zij iemand hadden ontmoet.

Zij luisterden nog een ogenblik met grote aandacht, en toen wipte Raffles

eensklaps, vlugger dan een aap en met de behendigheid van een acrobaat over de muur, na zich van Brand te hebben bediend als van een ladder. Het ging zo verbazend vlug in zijn werk, dat Raffles al aan de andere kant van de muur stond, voor Brand goed en wel beseftte wat er gebeurd was.

Dadelijk nam de jongeman een goede stelling in, en verschoof zich in een breed, duister portiek aan de overzijde van de zijstraat, vanwaar hij het gehele huis kon overzien.

Wat Raffles aangaat, hij was neergekomen in zachte aarde, en stond nu een ogenblikje te luisteren, zoals zijn gewoonte was.

Het was zo donker hier, dat hij de achtergevel van het grote huis ternauwernood kon onderscheiden.

Zoals hij wel verwachtte, had iedereen zich reeds ter ruste begeven, want nergens was een sprankje licht te ontdekken.

Raffles sloop naderbij, tot hij op tien passen afstand van de achterdeur weer stil hield.

Hij ontdeed zich van de modder die aan zijn schoenzolen kleefde, door ze over het vochtige gras heen en weer te strijken, betrad het korte tegelpad, en stond een ogenblik later voor de deur.

En toch had hij het hierop niet voorzien, al had hij ook deze deur, hoe stevig ook gesloten, gemakkelijk kunnen openen.

Nee, het raam terzijde daarvan, dat behoorde bij het bediendenvertrek, lokte hem veel meer aan. Hij wist dat het van binnen gesloten was met een luik, dat slechts met een enkele knip van terzijde gesloten kon worden. Hij wist op een prik, waar zich die knip bevond, want hij had dat kunnen vaststellen, toen hij, reeds vele weken geleden, en toen Harris voor het eerst van zich liet spreken door zijn gewaagde speculaties, in de vermomming van een electricien een onderzoekingstocht had gemaakt door het gehele huis.

Raffles had zijn tas met instrumenten reeds geopend, en nam er een boor uit, die hij voor zich op de vensterbank legde.

Het uitsnijden van de ruit kostte hem niet meer dan vijf minuten, en daarop zette hij de boor een weinig terzijde van de plek, waar hij aan de binnenkant van het luik de knop van de grendel wist, en zonder enig geluid te maken draaide de goed geoliede boor, waardoor er weldra een zuiver rond gat met een middellijn van ongeveer een duim ontstond.

Raffles bergde zijn boor weer weg, en nam daarvoor in de plaats een stukje ijzerdraad, dat hij eerst dubbel vouwde, zodat er een soort lus ontstond, en toen tot een hoek boog. Hij stak het door de opening, en na enig tasten had hij de lus van de ijzerdraad om de knop van de grendel weten te slaan, en trok hem behoedzaam terug.

Hij kon nu het luik gemakkelijk openen, en een ogenblik daarna was hij door de opening gekropen, zo zacht als een kat het hem niet had kunnen nadoen, en stond nu in het stikdonkere bediendenvertrek.

Het was de kamer, waar het personeel gewoonlijk at, en zich ophield, als het geen dienst had, maar Raffles wist wel, dat hij er nu niemand zou aantreffen. Hij had niet eens zijn zaklantaarn nodig om de deur te vinden, die hij behoedzaam opende, en weer achter zich sloot.

Hij stond in een met granieten platen bevloerde gang, die, als zij naar de hoger gelegen verdiepingen, moesten gaan, ook de achtertrap gebruikten.

Hier moest Raffles licht maken, want zelfs hij, met zijn scherpe blik, kon hier niets onderscheiden.

Hij liep de gang geheel ten einde, tot hij de vestibule bereikte, maar voor hij hier was, knipte hij de lantaarn weer uit, uit vrees dat het licht gezien zou worden door de smalle, hoge ramen, die zich terzijde van de monumentale voordeur bevonden.

Hier heerste een soort schemering door het licht, dat van de straat naar binnen drong, en dat afkomstig was van een straatlantaarn.

Raffles begon de brede trap te beklimmen, die naar de eerste verdieping voerde, een meesterstukje van bouw-

kunst, en die, naar men zei, in haar geheel was weggebroken uit een oud, Frans kasteel, hetgeen Harris het niet onaardige bedrag van twee millioen francs had gekost.

Toen hij de grote gaanderij had bereikt, aan weerszijden geflankeerd door levensgrote, bronzen beelden, die als het ware de wacht hielden naast de trap, stond hij een ogenblik stil om te luisteren.

Hij hoorde echter niet het geringste gerucht, en liep voort.

Als het huis zijn eigendom was geweest, en hij er tientallen jaren had gewoond, zou hij het niet beter gekend hebben, dan hij dit vreemde huis scheen te kennen, waarin hij nauwelijks een vol uur had vertoefd.

Hij kende de ligging van alle kamers, kende hun bestemming, wist waar de bedienden slieden, en vooral wist hij zeer nauwkeurig de plek, waar de brandkast stond.

Hij moest nog een tamelijk lange gang door, en aan het einde daarvan stond hij weer stil, en mompelde in zichzelf:

— Hier hebben wij de slaapkamer, en nu moet er eerst voor gezorgd worden, dat mijn waarde gastheer mij onmogelijk kan storen bij wat ik ga doen.

Raffles legde de hand op de kruk van de deur en draaide ze behoedzaam om. Hij wist, dat Harris zijn slaapkamerdeur nooit afsloot, uit een ziekelijke vrees, dat hem iets mocht overkomen, en men hem dan geen hulp zou kunnen bieden, en de deur ging dan ook langzaam open.

Een weinig verrast en argwanend bleef Raffles een ogenblik doodstil staan.

Hij wist dat Harris nog een andere gewoonte had, en dat was, lichten laten branden terwijl hij sliep.

Het was echter volkomen donker in het vertrek, maar toen de ogen van Raffles even aan de duisternis waren gewend, bemerkte hij tot zijn verbazing, dat de gordijnen niet waren dichtgeschoven voor de drie ramen, die uitza-

Hij zette de deur behoedzaam op een kier, en deed een paar passen in het vertrek, dat zeer groot was, en met verfijnde weelde gemeubeld.

Maar hoe aandachtig hij ook luisterde, hij kon volstrekt niets horen, dat zijn achterdocht kon versterken.

Het was in het gehele huis volkomen stil.

En toch voelde hij zich aangegrepen door een eigenaardig gevoel van onrust, dat hem anders geheel vreemd was.

De stilte scheen geladen te zijn met gevaren, die loerden in alle hoeken van het grote vertrek.

Als een spookachtig verschijnsel was, dicht bij een der korte wanden, het grote bed te zien, dat geplaatst was op een soort van estrade, bijna een decimeter boven de vloer.

Raffles weifelde nog een ogenblik, toen liep hij op de vensters toe en trok er behoedzaam de zijden, kostbaar gevoerde overgordijnen voor dicht.

Toen knipte hij zijn zaklantaarn weer aan, en richtte ze op het hoge bed in het midden van de kamer.

Het was onbeslapen.

En nu wist Raffles, dat hij dit reeds verwacht had, van het eerste ogenblik af, dat hij de kamer wilde openen.

Maar waarom was dit zo, zo vroeg Raffles zich vruchteloos af. Die zelfde ochtend, daaromtrent had hij zekerheid, had Harris de Beurs bezocht, en was hij op zijn kantoor geweest.

In de loop van de dag had Raffles enige malen getelefoneerd, de laatste maal omtrent één uur, en toen had de speculant even tevoren zijn groot kantoor, in de nabijheid van Wall Street, verlaten, om naar gewoonte ergens in de stad te gaan lunchen.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat Raffles zich van te voren nauwkeurig vergewist had van de plannen van Harris, en deze dag, deze nacht ook had hij thuis behoren te zijn.

Raffles stelde zich de vraag of Harris zich wellicht begeven had in een avontuurtje, dat hem van huis hield, en dan was zijn eigen toestand niet benijdenswaardig, want dan bestond de mogelijkheid, dat Harris elk ogenblik kon terugkeren, en hem zou verrassen.

Raffles besloot zich aanstonds zekerheid te verschaffen.

Hij opende een brede, twee meters

hoge, gebeeldhouwde kast, die bijna de gehele wand van het vertrek besloeg, en begon ze te doorzoeken.

Hij vond er talrijke costuums, strandpakken, sportpakken, costumes voor visites, om paard te rijden, om te wandelen, en dan twee rokcostuums.

Dat Harris er nog meer zou hebben, was zelfs voor een man van zijn spilzucht niet waarschijnlijk.

En daarenboven miste Raffles bijna aanstonds het grijsgeruite colbertcostuum, dat Harris gewoonlijk droeg als hij zich naar zijn kantoor begaf.

Een laat souper met al zijn gevolgen was het dus niet geworden. Maar waarom dan die afwezigheid? Was hij ziek geworden? Maar waarom was hij dan niet naar zijn eigen huis vervoerd? Een verkeersongeluk misschien, zo ernstig, dat hij onmiddellijk naar een ziekenhuis vervoerd moest worden? Een arrestatie toch zeker niet? Het zou niet geheel en al onmogelijk zijn, omdat Harris genoeg op zijn kerfstok had, om hem in ieder ander land in aanraking te brengen met de strafrechter, maar Raffles wist dat hij invloedrijke en zeer kostbare connecties had, die hem voorlopig nog wel buiten de handen van de wet zouden houden.

Raffles stond hierover enige ogenblikken na te denken, en toen nam hij zijn besluit.

Thuis of niet thuis, en om welke reden dan ook, hij zou verrichten datgene, dat hem naar dit huis had gevoerd. Er zouden nog maar twee uren verlopen, voor de dag weer begon aan te breken, en die tijd was zo kort, dat hij zich zou moeten haasten.

Hij keek nog eens in het vertrek rond, ging toen de deur van de gang geheel sluiten, verliet de slaapkamer, kwam door een tweede deur, die toegang gaf tot een rookkamer, kwam van deze in de bibliotheek, en vervolgens in de daaraan grenzende werkkamer, waar de brandkast zich bevond.

In dit vertrek waren de gordijnen dicht en Raffles kon onmiddellijk aan het werk gaan.

Hij bekeek de kast glimlachend. Zij was uit een fabriek, welker producten

voor hem geen geheimen meer hadden, en zelfs de nieuwste vindingen waren voor hem geen beletsel, ze binnen zeer korte tijd te openen, zonder zelfs gebruik te moeten maken van steekvlammen, zuurstofapparaten, termiet, of andere middelen.

Hij opende eenvoudig het slot, en dat was alles.

Daartoe had hij een serie zelfbedachte instrumenten nodig, die een zorgvuldige bewerking vereisten, en Raffles had die pas onlangs kunnen voltooiën, want hij had in de periode, daaraan voorafgaande, waarlijk wel andere dingen aan het hoofd gehad, die al zijn aandacht vergden.

Raffles opende het valies, dat hij bij zich had, en nam er enige eigenaardig gevormde, stalen gereedschappen uit, die hij voor zich neerlegde op het dikke tapijt. Er waren boren bij van eigen maaksel, die, met een versnelling aangedreven, buitengewoon snel en bijna zonder gerucht te maken konden heenboren door het dikste staal, alsof het hout ware. Ook waren er zaagjes, papierdun, met uiterst fijne tandjes, die Bessemerstaal zaagden als koek, ook al was het een duim dik. Dan nog vernikkelde tangetjes, die merkwaardig veel geleken op de instrumenten, welke men vindt in de spreekkamers van tandartsen, stalen haken, lopers, en andere voorwerpen.

Raffles begon met het cijfermechanisme te betasten, en vervolgens met een dunne, stalen draad te sonderen, zoals een tandarts een zieke kies sondeert. Telkens verdween het staaldraad opnieuw, en tastte het mechanisme af. En de glimlach van Raffles verbreedde zich, de combinatie was niet te ingewikkeld, en waarschijnlijk zou hij zijn « paardenmiddelen » niet eens behoeven toe te passen.

Toch duurde het bijna een uur, alvorens hij, telkens de cijferschijf verplaatsend, de juiste combinatie had gevonden.

Toen ontbrak het hem nog aan een sleutel, en hij was dus genoodzaakt, zijn lopers te hulp te roepen. Een kwartier later leek het alsof er daarbinnen iets

knapte, waardoor Raffles wist dat hij het wederom gewonnen had van het vernuft zijner natuurlijke vijanden, de brandkastenfabrikanten.

Hij kon de deur aan de knop naar zich toehalen...

Hij had tot dusverre gewerkt bij het schijnsel van de elektrische lichtkroon, maar de deur wierp te veel schaduw, en hij riep zijn zaklantaarn te hulp, om het inwendige te belichten.

Hij vond er stapels effecten in, die bij een doorbladering zo goed als waardeeloos bleken te zijn en wier aantal juist in die brandkast veelbetekenend was. Naar alle waarschijnlijkheid moesten zij weer dienen om honderden onnozele beleggers om de tuin te leiden, en goed geld te laten betalen voor bijna waardeeloze voddens, aandelen en obligaties van een maatschappij, die reeds lang ter aarde was besteld.

Raffles liet het pak in zijn tas glijden en zocht verder.

Hij ontdekte nog effecten, die heel wat meer waard waren, spoorwegaandelen, rubberaandelen, die hij buit verklaarde, en tenslotte een pak bankbiljetten, tamelijk dik, naar schatting een waarde van omstreeks honderd duizend dollars vertegenwoordigend.

Raffles wilde het juist glimlachend in zijn zak laten glijden, toen hij, als door een veer bewogen, overeind sprong.

Op de straat, en bijna onder het raam van het vertrek waar hij nu was, had het schrille waarschuwingssein geklonken.

Zo snel hij kon wierp hij de instrumenten en het pak bankbiljetten weer in het valies, en sloot het, toen daarbuiten ten tweede male en dringender nu, het waarschuwingssein klonk.

Raffles doofde het elektrische licht in de kamer, en snelde naar een der vensters.

Hij rukte het gordijn terzijde, opende het raam en keek naar omlaag.

Hij was hier op de tweede verdieping, en er viel niet aan te denken, door dit raam het huis te verlaten, want nergens was een regenpijp te bespeuren, en de muur was volkomen glad.

Maar in de halve duisternis onderscheidde hij een vorm, die naar boven scheen te wenken.

En toen hoorde hij de stem van Brand die op gedempte toon, maar toch duidelijk verneembaar naar boven sprak:

— Er is politie in het huis, maak je aanstonds uit de voeten. Zeker wel tien of twaalf man. Kun je niet uit het raam gen op de zijstraat. klimmen.

— Onmogelijk. Ik zal een andere weg moeten kiezen. Let op, Charles, ik gooi mijn zware tas naar beneden. De buit zit er ook in, maak dat je er mee wekomt, en zorg voor je eigen huid.

Raffles gaf de jongeman zelfs geen gelegenheid om te antwoorden, want reeds plofte het valies met een doffe slag voor de voeten van Brand, die het greep en er zich in allerijl mee uit de voeten maakte.

Raffles keek hem een ogenblik na, sloot het venster, trok het gordijn er voor dicht, en keerde zich om, juist op het ogenblik dat het licht in de kamer weer aanging.

Op de drempel van het vertrek stonden drie politiebeambten, en hij keek in even zoveel revolverlopen, die op hem gericht waren. En een bevelende stem sprak:

— Handen op, Larry Jumper!

HOOFDSTUK VI

DE STRIJD BESLIST

Raffles was een te verstandig man, en had te veel ervaring, om zich ook maar een enkel ogenblik te vleien met de veronderstelling, dat tegenstand iets kon baten.

Hij stak zijn handen glimlachend op, een van de agenten trad vlug op hem toe, en ontlastte hem van alles wat hij in zijn zakken vond, wat niet veel was.

Pijp en tabak, wat klein geld, tezamen zestig dollar, een bosje sleutels, een zakmes, en een browning, die sigaretten bleek te bevatten, en even onschadelijk was als kinderspeelgoed.

Nu vertoonde zich ook het gelaat van een brigadier in de deuropening die vroeg:

— Hebben jullie hem?

— Ja, chef, de vogel is geknipt.

De brigadier kwam vlak voor Raffles staan, met zijn zware vuisten in de zijde gesteund, en deed een vraag, die Raffles maar dadelijk daarop een licht voor hem deed opgaan:

— Nu kun jij me zeker wel eens vertellen, Jumper, wat jullie met Thomas Harris hebt uitgevoerd?

— Neen, brigadier, antwoordde Raffles naar waarheid, dat kan ik je tot mijn spijt niet medelen. Is hij weg?

— Ja, dat zul jij niet weten, zei de brigadier spottend. Je hebt juist van de gelegenheid gebruik gemaakt, om achter de rug van je kornuiten om, hier je slag te slaan. Jij dacht ook, de kameraden hebben hem uit de weg, en voor zij het losgeld binnen hebben, kan er nog heel wat water naar de zee stromen. Ik zal maar liever het ijzer smeden zolang het heet is. Je weet dus niet waar hij is?

— Geen flauw idee van, antwoordde Raffles oprecht verbaasd, en kwaad op zichzelf, omdat hij geen ogenblik aan deze mogelijkheid gedacht had, toen hij het onbeslagen bed ontdekte. Mag ik we-

ten wanneer het gebeurd is?

— Weet je het waarachtig niet, Jumper? vroeg de brigadier, zijn gevangene strak aanziende, die intussen reeds geboeid was.

— Op mijn woord van eer, brigadier. Ik ben er niet in gekend. Ik weet er geen steek van, en ik sta verstomd. Verklap je een geheim, als je me zegt hoe het gebeurd is?

— Het zal morgenochtend wel in de bladen staan, antwoordde de politiemanschouderophalend. Hij heeft zijn kantoor verlaten om te gaan lunchen, hij is er niet in teruggekomen, hij moet met een auto zijn weggereden van het restaurant waar hij had geluncht, en verder weten we alleen maar dat zijn vrouw vanmiddag om vijf uur een briefje kreeg van jouw mooie Bende, om binnen vier en twintig uur het lieve bedrag van een kwart miljoen dollar te betalen voor het leven van haar man.

— Als je dan even je verstand had gebruikt, brigadier, had je moeten begrijpen, dat ik mijn huid niet zou wagen, om hier een brandkast leeg te halen, terwijl mijn kameraden een kwart miljoen vragen voor die van Thomas Harris. Ik ben er totaal overbluft door. En wat zei mevrouw Harris wel?

— Wel, die liep natuurlijk dadelijk naar ons toe.

— Wilde ze dan niet direct een kwart miljoen betalen voor haar dierbare echtgenoot? vroeg de gewaande Jumper spottend.

— Dan zou ze wel gek geweest zijn, antwoordde de brigadier grimmig. Zijn wij er dan ook niet.

Raffles maakte een geluid, dat zeker twijfel moest te kennen geven, want de brigadier ging beledigd voort:

— Wij zullen Harris verblijfplaats wel weten op te schommelen. Zijn vrouw heeft tien duizend dollar uitgelooft voor

degene, die haar man bij haar terugbrengt.

— Dat valt me erg mee, prees de arrestant. Ik dacht dat ze er niet meer dan een rood ruggetje voor over gehad zou hebben. Zeg, maak die boel eens wat beter vast, het is nogal slordig gedaan, moet ik zeggen.

De agent, die Raffles geboeid had, keek verstomd en met uitpuilende ogen naar de neerhangende ketting, aan het eind waarvan een der boeien hing, los van de pols, terwijl hij er toch een eed op had willen doen, dat hij de stalen ring behoorlijk gesloten had.

Hij trad zwiiggend op Raffles toe, deed hem de losse boei weer om de pols, sloot ze opnieuw en mompelde iets in zichzelf, dat onverstaanbaar was.

— En nu maar eens aan het werk, nietwaar Jumper? zei de brigadier joviaal, ik zie dat je al in de kast gemorrelt hebt?

— Dat zou zelfs een half-blinde wel kunnen zien, brigadier, want de deur staat nog open.

— Je wou zeker uit het raam klimmen?

— Waarachtig niet. Dacht je dat ik lust had om mijn nek te breken?

— Nu, je nek zal er op een andere manier wel aangaan. Waar heb je de pitten?

— De pitten? herhaalde Raffles op onnozele toon.

— Houdt ons nu niet op, Jumper, zei de brigadier ongeduldig. Je hebt die kast toch zeker niet opengemaakt om te kijken of er prentenboeken in waren! Of zocht je er misschien ouwe kranten in? Of naar geld?

— Ik zocht naar geld, en ik heb het gevonden ook, brigadier.

— Mooi zo. Op die manier schieten we tenminste op. Geef dan maar op.

— Ja maar, dat kan ik juist niet. Het is niet meer hier.

— Niet meer hier? herkauwde de brigadier langzaam, en blijkbaar zeer uit zijn humeur door die mededeling. Waar heb je het dan gelaten? Uit het raam geboeid?

— Je mag nooit meer raden, brigadier. Direct vaak. Ik voelde mij er door

bezwaard, en ik heb mijn tas met spullen en de aap er in uit het raam geboeid, maar ik betwijfel of je het nog beneden op straat zult zien liggen, want een van de jongens stond op wacht, en heeft de boel opgevangen.

— Hoeveel was het? vroeg de brigadier, die nauwelijks kon spreken van kwaadheid.

— Honderd duizend in contanten, en nog eens de helft in effecten zowat, antwoordde Raffles onverschillig.

De brigadier wendde zich woedend tot een van de mannen, en beet hem toe:

— Ga naar beneden, vertel het de anderen, en zie of er nog iets te redden valt. Laat de buurt afzoeken, en kijk uit naar een kerel met een valies. Hoe zag dat valies er uit, Jumper?

— Nu, het had zowat de grootte tussen een damestasje en een hutkoffer, er was een hengel aan, maar het kan ook wel van niet, het was van bruin leer gemaakt, of van groen fibre, dat ben ik vergeten, maar in elk geval, als je er net zo een hebben wilt, kun je ze bij Wannamaker bij duizenden krijgen, ik geloof voor anderhalve dollar, antwoordde Raffles, op verbluffende wijze het spottende grijnslachje van zijn dubbelganger nabootsend.

De brigadier wierp hem een woedende blik toe, en een ogenblik leek het, alsof hij zich op de geboeide gevangene wilde werpen, maar hij beheerste zich, wendde zich weer tot de agent, die op de drempel van de deur stond te wachten, en hernam kortaf:

— Ga nu maar naar beneden, en zie wat je er van terecht brengt.

Een paar minuten later werd Raffles weggeleid. Hij kon zich volstrekt niet voorstellen, waar Thomas Harris zich ergens kon bevinden, maar de zeer ongelegen aanwezigheid van de talrijke agenten in het huis, werd althans begrijpelijk door die ontvoering, want het was duidelijk, dat niet alleen de politie hoopte, enige der ontvoerders bij het huis te kunnen opvangen, maar ook dat mevrouw Harris, die geweigerd had, aanstonds de losprijs te betalen, om bescherming had gevraagd, vrezend voor de wraak der bandieten, en die ook in

ruime mate had gekregen. Want wie of wat Harris dan ook mocht zijn, op dat ogenblik van zijn bestaan werd hij nog ontzien, was hij machtig, en dansten er duizenden naar zijn pijpen.

Toen Raffles op straat stond, zag hij in de verte de lichten van een stilstaande auto, die waarschijnlijk een politie-auto zou zijn.

Hij keek niet eens naar Brand, want hij wist zeker, dat de jongeman volgens zijn bevelen gehandeld had, en zich onmiddellijk met het valies uit de voeten had gemaakt. Brand kon ook niet weten dat 't Raffles onmogelijk was gemaakt, zijn eigen huid in veiligheid te brengen.

Het begon reeds te dagen, en de hemel kleurde zich in het Oosten rood, toen Raffles tamelijk onzacht in de auto werd geduwd, hetgeen hem de opmerking ontlokte:

— Een beetje beleefdheid jegens de mensen, die jullie in het leven houden, zou je niet misstaan, brigadier. Maar ik begrijp wel dat je uit je humeur bent, en ik vergeef het je. Weet je, dat je boeien van een miserabel maaksel zijn? Nu is de andere weer los.

Raffles hief zijn linker pols op, waarom de stalen band nog vastgesloten zat, maar aan de korte ketting bengelde de geopende rechterboei.

De agent, die Raffles geboeid had, verschoot van kleur en mompelde:

— Ik ben toch niet dronken of gek. Dat zijn splinternieuwe boeien, brigadier, die we nog geen week op het bureau hebben. Die vent lijkt wel een boeienkoning te zijn.

De brigadier keek Jumper strak aan, terwijl hij nu zelf de boei weer om diens pols sloot, en zei:

— Dat heb ik van jou nooit geweten, Jumper. Eigenlijk heb ik je altijd voor een sukkel versleten, als je de waarheid wilt weten. Ik ken maar één man in de hele wereld, die in staat is, met een haarspeld of een lucifer of met helemaal niets, zijn boeien los te maken, en die man ben jij heel zeker niet, dat is vast, en je zult er ook nooit op lijken ook.

De auto kwam in beweging.

— Waar breng je me nu naar toe?

vroeg Raffles zoetsappig.

— Naar het Astor-hotel, vaste wastafels met warm en koud stromend water op iedere kamer, liften op ieder uur van de dag en van de nacht, cabaret op iedere verdieping, antwoordde de brigadier ironisch. Jij gaat naar het hoofdbureau, en we zullen eens zien of je niets meer loslaat over dat valies dan dat het groen of geel, groot of klein is.

— Je bent onredelijk, brigadier, zei Raffles met zachtheid. Je houdt me daar toch hoop ik niet lang vast?

— Zolang tot je bekend hebt!

— Zie je wel, dat je onredelijk bent? Daar kan ik niet inkomen, want ik heb een afspraak met mijn vriendin, om met haar te gaan ontbijten op Coney Island, en daar mag ik natuurlijk niet aan mankeren.

— Zo, had jij een afspraakje met Daisy Bluette, vroeg de brigadier grinnikend. Nu, dat schatje zal dan wel vruchteloos op je wachten, want ik denk niet dat je dat afspraakje kunt houden.

— Ja, maar ik denk juist van wel, brigadier, zei Raffles nederig. Een dame mag je nooit vruchteloos laten wachten. Ik zei tegen haar: Daisy, zei ik, eerst het werk, en dan het plezier, vannacht knap ik dat karweitje op, en jij zorgt dat je om acht uur op Coney Island bent, je weet wel waar, het oude plekje, en ik zal er om acht uur ook zijn. Zie je brigadier, dat zei ik, en ik zal er ook om acht uur zijn.

De brigadier keek Raffles een tijd lang zwijgend aan, zijn duimen over elkaar draaiend, en zei toen met plechtige ernst en afgemeten:

— Zegt u maar naatje.

Intussen rolde de snelle, zware auto voort door de straten, terwijl het hoe langer hoe lichter werd, en het was bijna volkomen dag, toen het voertuig eindelijk onder de koetspoort doorreed van het hoofdbureau van politie en de binnenplaats opzwenkte.

Raffles moest uitstappen, werd tussen twee stevige agenten ingenomen, terwijl een derde hem op de hielen volgde, en werd onmiddellijk naar de dienstdoende commissaris gebracht, die tamelijk ver-

veeld en slaperig achter zijn groot schrijfbureau zat, in een vertrek op de eerste verdieping.

Het venster was zeer hoog, in één der hoeken, en het kozijn bevond zich minstens twee meter van de vloer.

De lampen waren zoëven uitgedraaid, want reeds was de zon boven de kim verschenen, al zou het nog wel een uur duren, voor zij goed zichtbaar werd in deze stad van torenhoge huizen.

Rechts van het grote bureau, half slapend voor zijn schrijfmachine, zat de griffier, en beiden keken nieuwsgierig op, toen de brigadier en twee agenten binnentraden met de geboeide gevangene.

De brigadier maakte het saluut, en rapporteerde:

— Larry Jumper, commissaris. Daar net gesnapt in het huis van mijnheer Thomas Harris.

— En weet hij waar hij is? vroeg de commissaris, ineens klaar wakker, terwijl hij zijn bril rechtschoof, en de griffier zich gereed maakte een schoon vel papier in de machine te schuiven.

— Geen steek weet hij, commissaris, maar ik weet natuurlijk niet of hij het zegt. Maar het staat wel vast, dat hij daar een paar honderdduizend dollar heeft gestolen. Wij snapten hem bij de geopende brandkast.

— Waar is het geld? vroeg de commissaris.

— Ja, dat geld, dat is weg, hakkelde de brigadier verlegen. Hij heeft het uit het raam weten te gooien, en daar heeft een kornuit van hem het opgevangen, en is er mee weggetippeld.

— Zo, dat hebben jullie dan weer knap gedaan, zei de commissaris sarcastisch. Ik zou wel eens willen weten...

Maar op dat punt zou de nieuwsgierigheid van de commissaris nooit bevredigd worden, want er ontstond enig tumult aan de andere kant van de deur, die werd opengeworpen, en toen traden er nogmaals twee agenten binnen, met een man in hun midden, en die man was Larry Jumper.

De commissaris was, stijf van verbazing, half uit zijn stoel gekomen, en vroeg, bijna niet in staat om te spreken:

— Wat moet dat betekenen? Wie is die man? Zijn dat tweelingen? Ik ben toch niet, toch niet...

— Neen, commissaris, u bent niet dronken, en u droomt ook niet, hielp Jumper hem op weg, terwijl hij naar voren trad, en hij vervolgde met een blik vol haat en bevredigde wraakzucht op Raffles:

— Ik ben de echte Jumper, en die man daar is John Raffles, die m'n plaats heeft ingenomen. Hou zijn kop maar eens in een ketel heet water en kijk dan of hij afgeeft. Het is John Raffles, en ik weet nu waar hij woont. Ze hadden mij opgesloten in de kelder van hun huis, maar ik heb de kerel, die mij moest bewaken, een echte reus, om de tuin weten te leiden, en mij gehouden alsof ik een toeval kreeg en dood ging. Toen heeft de stommeling mijn boeien losgemaakt, en daarmee heb ik hem op zijn hersens geslagen, en ik ben weggelopen. En nog geen half uur daarna namen die stomme agenten mij te pakken op de drempel van mijn huis. En dat is de waarachtige waarheid, anders hoop ik nooit meer een breekijzer aan te raken.

Letterlijk verstomd van verbazing had de commissaris toegelusterd, en nu wendde hij zich tot de dubbelganger van de spreker, en vroeg:

— Is alles waar wat die man daar zegt? Bent u John Raffles? Heeft u die man van zijn vrijheid beroofd, zonder daar het recht toe te hebben? Hebt gij hem in de kelder van uw huis opgesloten?

— Van A tot Z de waarheid, en niets dan de waarheid, antwoordde Raffles kalm. Het komt er nu niet veel meer op aan, dat hij vrij is, alles is toch anders gelopen dan ik dacht, en voor mij is de hoofdzaak toch bereikt, ik heb een kijkje kunnen nemen in de brandkast van een der rijkste schurken dezer stad, of een van de schurkachtigste rijken, zoals gij verkiest. Ik weet dat er heel wat zijn, maar mijnheer Thomas Harris is toch wel de grootste. En nu spijt het mij werkelijk zeer, dat ik niet langer van uw aangenaam gezelschap kan profiteren, maar, zoals ik reeds het genoeg

had tot de brigadier op te merken, ik heb een afspraak, en die zou ik voor geen geld van de wereld willen missen.

De commissaris liet een schel lachje horen en wierp zich achterover in zijn stoel, uitroepend:

— Maar je spreekt zo goed, John Raffles. En je wilt ons toch niet verlaten, terwijl er vijf agenten achter je staan? Terwijl je geboeld bent?

— O, maar die boeien hinderen mij weinig, antwoordde Raffles luchtig. Zij deugen ook niet, hier hebt u ze weer terug.

Bliksemsnel stroopte Raffles zich de boeien af, alsof zij van vloepapier waren en rinkelend vielen zij neer op het grote schrijfbureau.

— En wat mijn vertrek betreft, ik kan het werkelijk niet langer uitstellen, riep Raffles.

Sneller dan de gedachte en zelfs voor iemand een hand naar hem had kunnen

uitsteken, wipte hij op het schrijfbureau en vandaar met een ware tijgersprong op het vensterkozijn, waarvan hij een der ramen openrukte.

Nog voor één der agenten er zelfs aan had kunnen denken, zijn revolver te trekken en op hem te schieten, had Raffles zijn benen al aan de andere kant van de vensterbank geslingerd, keek nog eens lachend om, wuifde naar binnen, en zei:

— Vaarwel heren. Gij ziet wel dat ik mijn afspraken altijd houd. Adieu brigadier! Nu ga ik naar Coney Island, of ergens anders heen.

Juist toen het eerste schot klonk, verdween zijn bovenlichaam, dadelijk daarop het hoofd, de handen lieten de vensterbank los, en Raffles was verdwenen, na voor de zesde maal van zijn avontuurlijk leven, voor een kort tijdsbestek in de handen van de politie te zijn geweest.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Een Circus-Drama

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266